ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 16 Mor v Sydney.pdb

PDB Name: Vampýra - 16 Mor v Sydney
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SEŠITOVÉ ROMÁNY NAKLADATELSTVÍ MORAVSKÁ BASTEI
PRVNÍ POLOLETÍ

vychází dvakrát v měsíci sv. 066 Kerrigan sv. 067 Už supové krouží sv. 068 Vlk a vlčice sv. 069 Zatraceně špatné karty sv. 070 Wannagan se nevzdává sv. 071 Silná čtyřka sv. 072 Cesta z osidel sv. 073 Zrozen k boji sv. 074 Údolí šeptajícího větru sv. 075 Kolt na prodej sv. 076 Ranč Santa Verde sv. 077 Larry nezůstal sám
8§ A?
sv. 077 Larry
781 §
vychází v 1. polovině měsíce
sv. 034 Jezdkyně smrti sv. 035 Ďábelské pokušení sv. 036 Tajemství bílé dámy sv. 037 Chladný závan smrti sv. 038 Záhadný jezdec sv. 039 Volání ozvěny
Western-Bestsellet
vychází v 2. polovině měsíce
sv. 025 Muž od Brandy-River
sv. 026 Shannonovo stádo
sv. 027 Dostavník do Last Chance
sv. 028 Bratři Cheneyové
sv. 029 Špinavé město
sv. 030 Proměna
JohnaMahouna
ISBN 80-7173-209-5
Chcete-li si zajistit
pravidelnou dodávku
některé z našich románových řad,
objednejte šije na adresách:
A.L.L. PRODUCTION
P.O. BOX 732 111 21 PRAHA 1
L. K. PERMANENT, s. r. o.
p.p. 4 834 14 BRATISLAVA
SVK Olomouc
vychází v 2. polovině měsíce
sv. 001 Společenství vrahů sv. 002 Tessy-čarodějka
z diskotéky
sv. 003 Upír s modrou krví j sv. 004 Žena nebo lvice? sv. 005 Démon z říše
vycházejícího slunce sv. 006 Příšerná hrobka
S2650081617*
|MOBAi
30HN5INCIAIR
vychází dvakrát v měsíci
sv. 068 Ptačí strašidla
sv. 069 Šílenec s houslemi
sv. 070 Zaživa pohřben
sv. 071 Hrůzný mnich
sv. 072 Vyznavač Satanův
sv. 073 Dívka z Atlantidy
sv. 074 Oko démona
sv. 075 Zakletý mlýn
sv. 076 Pekelný jezdec Maringo
sv. 077 Monstrum z majáku

sv. 078 Přízraky
sv. 079 Mstitel se vrací
-887
I a 197
vychází v 2. polovině měsíce
sv- 061 Tvé růže jsou nejlepší lék sv. 062 Říkají tomu hřích ; sv. 063 Neplač pro mne
\AmR9f7A
vychází v 2. polovině měsíce
sv. 017 Poselství stínů sv. 018 Meč elfů sv. 019 Vlčí luna
Síloía ermusio
vychází v 1. polovině měsíce sv. 063 Na křídlech lásky sv. 064 Prsten, hrabě a dívčí sen sv. 065 Miluji dvojčata sv. 066 Neobvyklé manželství sv. 067 Bláznivý nápad sv. 068 Začalo to jednoho letního dne
vychází v 1. polovině měsíce
sv. 043 Nepleť si soucit
s láskou
sv. 044 Hraj mi píseň lásky! sv. 045 V černých šatech
k oltáři
sv. 046 Vyveď mne z osamění! sv. 047 Princ do nepohody sv. 048 Královna mého srdce
EXTRA vychází v 1. polovině měsíce
sv. 016 Rodina Assmanových
sv. 017 Tajemství
sv. 018 Nosím tě hluboko v srdci
sv. 019 Dcera pradleny
sv. 020 Buď statečná, Eriko!
sv. 021 Světlo a stín
vycházív 1. polovině měsíce
sv. 055 Štěstí je křehké
sv. 056 Právě proto musíš žít...
sv. 057 Dva otcové
sv. 058 Vítejte v dětském ráji
sv. 059 Když se dověděl
o svém dítěti sv. 060 Tíha minulosti
vychází v 2. polovině měsíce
sv. 061 Záhada kolem Valerie sv. 062 Cesta ke štěstí sv. 063 Dědička

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, avšak procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá symbiont.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně a ta jej také předala Lilith. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina -jaká, není dosud známo.

Jeff Warner - policejní detektiv, jehož jeho šéf Virgil Codd - upírská služebná kreatura - poslal do zahrady domu, ve kterém Lilith procitla a kde od té doby zmizeli beze stopy mnozí lidé. Warner se však vrací zpět - změněný. Z pověření Domu zbavuje Codda upírské nákazy.

Beth McKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení -zamilovala.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Najedná straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od praupírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Všude tam, kde se vyskytují nějaké předvěké památky na australské stvořitelské bytosti, se od Lilithina procitnutí rozrůstá tajemná, zhmotnělá čerň, do které wondjinové zmutovali. Lidé se dostávají do jejich vlivu. Beth odhalí přímo ve středu města mrakodrap, o němž se domnívá, zeje samotným centrem všech změn.

Jistý borový lesík na ostrově Tasmánie se ukáže být jediným prastarým organismem. Wondjina, který v něm žije, povolává k sobě lidi, zbavené upírské nákazy, kteří čekají na setkání s Lilith. Chce je tak dostat z dosahu zvrácených wondjinů. Téměř současně však do lesa dorazil vyslanec zvrácenců a strom infikoval magickou nákazou.

Lilith se rozhodne navštívit mrakodrap. Setkává se v něm s démony snového času, zmutovanými wondjiny. Zde také zjistí, že všichni lidé v širokém okruhu jsou onou černí přitahováni a pohlcováni.

Lilith vyhledá pomocníky, které jí Dům slíbil - a poznává, že také oni jsou již v moci démonů. A přece najde pomoc: ve zbytku borového lesíku objevuje větvičku, do které se umírající wondjina uchýlil, když jej přepadla magická nákaza. V tomto výhonku zůstala zakonzervována smrt.

Lilith si tuto větvičku bere s sebou na druhou svoji návštěvu do mrakodrapu. Konzervovaná smrt démony zahubí. Lilith prchá z budovy, avšak symbiont je vážně poraněn a upadá do snu, jejž Lilith spoluprožívá s ním.

Tak se dozvídá, že její matka Creanna byla sirnookou upírkou a zlodějkou Liliového kalichu vychovávána z cizího pověření, navíc že dlouhou dobu spávala s Landruem! Tehdy provedla nakonec Creanna na rozkaz Neznámé (a za pomoci symbiontu) na Landrua vražedný útok, jenž se však nezdařil. Později se Creanna ve Skotsku zamilovala do Seana Lancastera a utekla s ním do Austrálie, aby zde porodila Lilith - a tak naplnila plán oné Neznámé.

Adrian Doyle
Mor v Sydney

Byl dědicem démonického boha.

Jedna ze zvrhlých stvořitelských bytostí, které chtěly skončit lidskou éru - a byly poraženy -, si ho vybrala krátce před svojí smrtí.

Sežral démonickou zdechlinu ve stínu huonových borovic, rostoucích desetitisíce let na svazích Mount Reidu. Žral prohnanost i nenávist, šílenství i nesmrtelnou pomstychtivost mrtvého wondjiny.

Měl čtyři nohy, zuby ostré jak nože a tělo velké krysy.

Byl to tasmánský ďábel a po té nezvykle výživné mršině narostl do velikosti psa, ba ještě víc...

Ronnie Fowler byl expert na zabíjení. Lidé si ho najímali tehdy, když už nevystačili s vlastní iniciativou. Počet obětí, které měl na svědomí, šel do stovek. A přece pro něho nebylo problémem uchovat si chlapeckou mysl. Však také nezabíjel lidi. Jen samou havěť s více než dvěma, popřípadě žádnýma nohama.

I když zde už rozlišoval.

Štěnice, švábi, blechy, jedovatí hadi a pavouci, myši a jiní hlodavci,., to všechno bylo oukej. To se smělo.

Teď zrovna frčely krysy.

A tato aktuální - po pravdě řečeno také první - velká zakázka byla pro Ronnieho vroucně vytoužený "teplý déšť", který by konečně mohl trošku oživit jeho choré finance.

Za chvíli už bude moci koupit své Angie i ty pikantní, absolutně neslušné hadříky a smyslné prádélko, po kterém už dávno pošilhává...!

Ronnie si mlsně olízl jazykem rty, třebaže současně vytahoval z kufru do sáčku zabalené otrávené vnadidlo.

Byl tu už podruhé. Poprvé ho tu prováděl jakýsi kancelářský bambula a vysvětloval mu, co je jeho úkolem.

Avšak dnes to byl úplně šílený pocit potloukat se dvacetipatrovým domem, ve kterém kromě něho nebyl již nikdo jiný.

Sám v domě, odkud všichni utekli. Kvůli krysám.

Něco se tu přihodilo. Před pár dny.

Ronnie Fowler se zašklebil, když docela zespodu vytahoval z kufru malorážní pušku. Jed je rozhodně tutovka. Šetří čas a vraždí ve velkém. Na nějaký sportovní duch není čas.

Kdepak!

Ronnie popotáhl nosem,z něhož mu nudle visela skoro až do úst. Chytl někde jakousi rýmu. Asi jak se při otevřeném okně zapotil na Angie...

To je fuk.

Ještě jednou potáhl a pak chutě do díla! Ronnie nejenže byl naprosto cool, navíc byl i čipera kluk. To může dosvědčit každý jeho kámoš.

A protože byl mazaný, šel na věc systematicky. Poschodí za poschodím. Odshora dolů.

Až úplně nahoře se v podkrovní přístavbě nacházel opuštěný byt jakéhosi pohřešovaného pracháče. Do háje, řekl si Ronnie, když poprvé vstoupil do tohoto bejváku. A okamžitě ho napadlo, jak by bylo fajn mrknout se sem spolu s Angie. Až budou odtud pryč všechny ty mrchy, kterými se to tu jen hemží.

Holt není marné mít klíče ke všem bytům v tomto nóbl věžáku.

Ale Ronnie nehodlal svůj čas ztrácet zbůhdarma jen potloukáním po jednotlivých bytech a šmejděním, kde co zůstalo.

Takové věci Ronnie nikdy nedělal.

Konečně, byla to tak trochu věc jeho profesionální cti.

Ronnie se vyvezl výtahem až úplně nahoru této hory ze skla, oceli a betonu. Když se pak před ním otevřely zasouvací dveře, činorodě si plivl do dlaní. Návnady mu v ruksaku zašustily a náboje do pušky, které měl po kapsách, zacinkaly jako hrst drobných. Vystoupil z výtahu a vkročil do temného podkroví.

Ještě než se zatahovací dveře za ním stačily automaticky zavřít a zbavily ho tak jediného osvětlení, ocitl se Ronnie u vypínače a všechna světla rozsvítil naplno!

Lidi se sice vystěhovali, ale, zaplaťpánbůh, proud nevypnuli.

Nejprve se Ronnie rozhlédl kolem sebe.

Parádní bejvák, to se musí nechat. Rozhodně se tu nešetřilo ani penězi, ani vkusem.

Ronnie postavil batoh s návnadami na skleněnou desku stolu a také pušku, kterou měl pověšenou na řemeni přes rameno a jenom mu překážela, odložil.

Domácí bar se na něho usmíval.

Člověče, Ronnie, volal na něho. Jeden prcek na povzbuzení přece nijak neohrozí tvoji profesionální čest...!

A Ronnie podlehl.

To bylo něco jiného, než ty laciné patoky, které byl zvyklý prolévat hrdlem doma. Vysloveně se divil, že to tu všechno zůstalo jen tak zahálet.

Aha, pomyslel si vzápětí Ronnie, když zaslechl jakési zapísknutí, které mu v mžiku připomnělo, že je v práci.

Vidět ty rychlé potvory nikde nebylo. Nejsou blbé. Drží se schované a vylezou jen, aby něco sežraly.
A on pro ně něco na zub má.
Panebože na nebi, proč jsem se jen nenarodil jako milionář? pomyslil si Ronnie. Bezděky z kapsy svých umaštěných kalhot vytáhl svoji navštívenku a se směsí pýchy a lítosti si ji prohlížel.

RONALDFOWLER
váš profi(t) ve věci
boje proti škůdcům

Na to "t" v závorkách byl zvláště pyšný. Proč vyhazovat těžké prachy za původní účinný slogan? Dobře ukradený přijde levněji.
Však taky byl Ronnie práskaný chlapík. Tuto parádní zakázku dostal, aniž by potřeboval rozdat jedinou z těchto pěkných kartiček.
"Samozřejmě jsme si o vaší firmě vzali informace," ujistil ho ten muž v proužkovaném obleku. "Má tu nejlepší pověst. Plácněme si a zakázka je vaše!"
A jak rád si s ním Ronnie na to plácnul!
Vrátil se zpátky ke svému ruksaku, sevřel pušku v podpaždí a začal rozmisťovat otrávené návnady na strategicky nejvhodnější místa v místnosti.
Jo, na tohle musíš mít pod čepicí. Trošku sem, trošku tam, stačí dozadu, dopředu nic. Krysy nejsou blbé.
Jsou to inteligentní bestie, pomyslel si Ronnie, a aby porušil nepříjemné ticho, svírající jako tuhý krunýř, začal si pískat.
Kdepak ze strachu!
Potom z kapsy vytáhl obrovský kapesník, zabořil do něho nos a mohutně zatroubil. Znovu ho schoval a přešel do další místnosti.
Ať vlezl kamkoli, všude to bylo zařízeno podle rčení: když už do pekla, tak s komfortem...! Ronnie se ušklíbl a další návnadu přejel nevysychající tyčinkou s vůní.
Rozkošná vůně!
Ronnie věděl, že nejvíc záleží u všeho na světě na balení. To platí i o smrti.
Ty potvory musejí vnadidlo slupnout jako nejvybranější lahůdku. Teprve, až se jim začne v žaludku rozkládat a až se začnou následkem vnitřního krvácení škubat jako zasažené silnoproudem, pak pochopí-možná - svůj omyl.
Ronnie nic nedal na všelijaké ty moderní výmysly. Jako je zasahování do hormonální výbavy hlodavců a podobně. To všechno je na moc dlouhé lokte. Úspěch se projeví až v další krysí generaci.
Tady to nejde.
Tady, jak se říká, hoří termín.
Ronnie měl batoh už skoro prázdný, zbývala mu poslední místnost, když vtom mu zůstala ruka viset nad klikou.
Neboť na druhé straně dveří pískání zjevně nevycházelo z jediného hrdla, nýbrž z mnoha.
A znělo to - a Ronnie netušil, proč mu to nahání husí kůži - skoro jako... dětský pláč.
Pak ale mrazení přešlo a na tváři mu vyvstal potěšený výraz. Odložil batoh a vzal do ruky malorážní pušku.
Troška střílení neuškodí. Aspoň se po tom nudném rozmísťování návnad taky trochu pobaví. A jestli ho sluch úplně nešálí, tak jich tam vevnitř musí být skutečně požehnaný počet...
Rukou stiskl kliku, přesně promyšleným pohybem se opřel do dveří a bleskurychle rozsvítil.
Cvak!
Ty bestie se musí nejprve oslepit!
Oslepit a...
Světlo se rozlilo po místnosti.
Nemilosrdně proniklo do každého kouta místnosti.
Ronnie Fowler zůstal stát jako zaražený do země. Z hrudi, aniž si toho byl vědom, se mu vydral chraplavý výkřik.
Byl to jedinečný pohled. Něco podobného ještě nikdy v životě neviděl; na okamžik zůstal stát jako uhranutý.
Ani krysy se nijak nedaly vyrušovat.
Hejno o takových dvaceti krysách bylo zahryznuté do kožichu jiného, alespoň pětkrát tak velkého zvířete (Co to je? přemýšlel Ronnie), jako by jej vysávaly.
To druhé zvíře se sice kryse dost podobalo, ale krysa to naprosto jistě nebyla!
Ronnie, třebaže byl ohledně zvířat poměrně slušně zběhlý, musel ještě pěkně dlouho přemýšlet, než pochopil, s čím má tu čest.
S něčím, co tady na kontinentu bylo už dávno vyhubeno a dnes se dá najít už jen v tasmánských pralesních rezervacích:
Tasmánský ďábel...!?
Ronnie hlasitě vydechl údivem nad groteskní velikostí tohoto dravce.
Avšak nejen rozměry zvířete, ležícího na boku, byly znepokojivé. Stejně tak i vybouleniny, podobající se hlízám, vystupujícím ze srsti...
Nejvíc však Ronniemu zmrazil úsměv na rtech téměř lidský výraz v obličeji zvířete. Ďábel měl ohrnuté pysky a odhaloval zuby, jakoby ve škodolibém šklebu. Hlavu mírně pootočil směrem k Ronniemu. Očima ho nespouštěl z dohledu...
"Do prdele!" procedil Ronnie mezi zuby.

Vzápětí pak pozvedl pušku, zamířil a bez váhání vystřelil.

Kulka, která se tasmánskému ďáblu zakousla do kožichu, rozmetala onu hrůzostrašnou "idylu".

Krysy se s kvičením rozletěly na všechny strany.

Všude, kde se jejich hlodáky vytrhly z černě se lesknoucího ďáblova kožichu, prosakovala občas nějaká hustá, temná kapka. Jen tam, kde se krysy zahryzly přímo do zduřelých mízních uzlin, trvalo delší dobu, než se rány zavřely.

Co však Ronnieho Fowlera, coby profíka, přimělo k tomu, aby bez prodlení znovu nabil a vyslal tasmánskému ďáblu do kožichu druhý olověný pozdrav, to byla především jakási příšerná netečnost, s jakou zvíře přijalo první - stejně jako teď i druhý - plný zásah.

Pohledem plným záludnosti se zvíře přisálo k Ronnieho očím.

V tom pohledu nebyla ani známka umírání.

Ani bolesti.

A tam, kde kulky protrhly kůži, prosakovalo jen pár kapek krve...

Ronnie Fowler stále ještě nehybně stál ve dveřích. Krysy se rozprchly. A Ronnie měl ze všeho nejvíc chuť je následovat!

Ale namísto toho opět nabil zbraň.

Nemohl tu šílenost nechat jen tak. Vždyť by ani nemohl usnout, kdyby odtud jednoduše utekl a nechal toto přerostlé, jako pes velké monstrum jen tak naživu...

Kdepak, Ronnie měl nejenže pod čepicí, nýbrž navíc i kuráž.

Všichni kámoši mu to můžou...

Proud myšlenek se mu náhle přetrhl.

Ronnie učinil krok do osvětlené místnosti a až příliš pozdě poznal, že i ty bezesné noci by byly mnohem lepší než to, co jej očekávalo zde.

Náhle na něho zeshora něco spadlo a okamžitě se mu zašmodrchalo do jeho hustých vlasů.

Ronnie hned věděl, že je to jedna z krys. Jenom nedokázal hned poznat, odkud na něho skočila.

Aniž by pustil pušku z ruky a aniž by dbal odporu zvířete, sáhl po něm druhou, volnou rukou. Podařilo se mu ošklivé, pronikavě pištící zvíře uchopit za hřbet a ignoroval i palčivou bolest, kterou mu působily hlodavcovy drápy a zuby.

Zuřivá bojovnost krysy ustala teprve, když se Ronniemu podařilo zvíře odtrhnout a mrštit jeho hlavou proti hraně dveřních veřejí.

Aspoň že tyto bestie jsou ještě smrtelné...!

S touto myšlenkou se Ronnieho oči opět vrátily k vlastnímu jádru problému.

Tasmánský ďábel již neležel na podlaze, nýbrž se postavil na všechny čtyři.

Připraven ke skoku.

Ronnie vypálil třetí kulku - a už neměl čas znovu nabít.

Zeshora se ozvalo pískání.

Znepokojeně sklouzl pohledem od číhajícího monstra ke stropu.

A v tu chvíli s konečnou platností pochopil, že proti tomuto protivníkovi nemá žádnou šanci.

Poprvé v životě uviděl krysy, visící za drápky od stropu jako netopýři a hemžící se tam jako na holé zemi.

Poprvé v životě uviděl něco, s čím si jeho rozum nedokázal poradit. Ani částečně ne.

A pak se spustilo smrtící krupobití.

Pršely krysy.

Tytéž, které se předtím pokojně přisávaly k tělu tasmánského ďábla, nyní zabořily své řezáky do Ronnieho kůže. Zachytily se a sály jeho krev. Zahryzávaly se mu do krku, jejich zuby pronikaly i jeho oděvem.

Divoce tloukl kolem sebe, pokoušel se je zasáhnout pažbou pušky. Avšak ani jeho obličej nezůstal ušetřen jejich útoku. Jako pochodeň se náhle rozžalo v jeho mozku šílenství, když čenichy dvou krys téměř současně pronikly do jeho očních důlků a-

Byla to ta nejhnusnější bolest, jakou kdy zažil.

Slyšel mlaskání krvežíznivé smečky a cítil krev, která mu vytryskla z osleplých očí.

Ronnie Fowler se zhroutil na zem. A třebaže již byl slepý, stále ještě cítil, jak na něm spočívá pohled číhajícího ďábla, jenž na něho zíral... a zíral... a zíral...

A přece neskočil.

Jako by pro něho nebyl Ronnie důležitý.

Nebo jako by svým "dětem" chtěl dopřát trošku zábavy.

A krysy jí měly zatraceně dost a dost!

Ronnie pak... méně.

JEŠTĚ NENÍ VŠEMU KONEC!

Zrcadlo bylo neúprosné. Popelavě zbarvený nápis už několik dní vzdoroval tvrdošíjně každému pokusu o smazání.

"Ne," zamumlala Lilith Edenová, jež mohla svou postavu v zrcadle vidět jen jako rozmazaný obrys. "Ještě není všemu konec. A snad ani nikdy nebude..."

Cítila se pořádně uštvaná a stále ještě trpěla následky onoho snu, jejž jí vnutil symbiont.

Stále ještě byla zavalena vzpomínkami, které živoucím šatům zanechala jejich poslední "hostitelka", která je nosila před Lilith: Creanna!

Ve zkráceném čase Lilith prožila znovu celých sto šedesát let existence své matky. Dalo by se říci, že byla Creannou, neboť cítila i ty nejjemnější pocity jako něco, co se přihodilo jí samé.

Nyní věděla, jak se cítí čistokrevný upír při lovu na lidi. Jak pohrdá smrtelníky. Jak jich pouze využívá k utišení své žízně. Jak je pak zabíjí, nebo je degraduje na služebníky...

Toto všechno Lilith znala teoreticky už dávno předtím. Avšak vklouznout na omezenou dobu do kůže někoho druhého bylo zcela jiné.

Nyní dodatečně cítila ke své matce soucit. Lilith nebyla schopna odsuzovat její činy, neboť se ukázalo, že Creanna, jako v podstatě všichni příslušníci Starého plemene - byla jen nástrojem. Předmětem Kalichu, před dvě stě šedesáti sedmi lety ukradeného bezejmennou upírkou.

A také Kalich se zdál být nástrojem nějaké vyšší moci.

Moci, jejíž dcerou se Creanna vposledku cítila...

Liliový kalich tvořil nové upíry tak, že v průběhu temného rituálu vléval lidským dětem do žil černou upírskou krev. Tyto děti při obřadu zemřely - aby pak skrze Kalich povstaly k novému životu, jakožto nositelé upírské nákazy!

Lilith se dále jakožto Creanna dozvěděla, že upír dospívá během pár týdnů či měsíců do podoby, jakou pak má po zbytek svého bytí. Krev mu pomáhá uchovávat si mládí -stejně jako krásu. Pouze při delší abstinenci, ať už dobrovolné, nebo vynucené, jeho relativně nesmrtelné tělo stárne.

Lilith na tom byla jinak. Jako obojetná bytost, napůl člověk, napůl upír, dozrávala pomalu po devadesát osm let do podoby mladé ženy; na pohled vypadala sotva na dvacet.

Symbiont, jejž Lilith od svého probuzení měla neustále na těle, zřejmě uchovával vědění a vzpomínky svých "hostitelů", včetně Lilithiných myšlenek od jejího narození do tohoto okamžiku!

Jaké je tajemství symbiontu?

Odkud pochází?

Kolik nositelů už za ta dlouhá staletí vystřídal?

Lilith odstoupila od zrcadla a zanechala neplodného mudrování. Dosud symbiont jen jedenkrát na okamžik popustil své "hovorné žíle" - a kupodivu právě během jejího prvního kontaktu s Esbenem Stormem.

Tento domorodec, jenž - jak jí řekla Beth - zanechal po sobě také tuto upomínku na zrcadle, byl naprosto neprůhledný.

Tohle JEŠTĚ NENÍ VŠEMU KONEC! mu bylo docela podobné.

Storm nebyl "přítel nikoho" - zavázán nanejvýš svým wondjinům, s jejichž kosmem byl spjat jako málokterý jiný domorodec...

Také tento proud myšlenek Lilith rázně přetrhla.

Bylo tolik dalších věcí, které se v ní rázem zjitřily od chvíle, co se jí prohnal jako záplava onen cizí život.

Jako například Landru.

Od svého pobytu v Nepálu - s výjimkou toho "snu" - se s ním už osobně nesetkala. Přesto však byla přesvědčená, že zánik chrámu přežil stejně jako ona.

Landru nemohl jen tak banálně zahynout pod nějakými troskami.

Landru byl zahalen více tajemstvími, než kterýkoli jiný upír, kterého Lilith znala - snad s výjimkou oné "sirnooké zlodějky Kalichu".

Co to bylo za zvláštní slib, který na sebe uvalil, a o kterém se Lilith poprvé dozvěděla z jedné části vzpomínek své matky?

Že se stále ještě nezměnil a stále se cítil jako "proklatec", věděla už od nepálských událostí. Tam také viděla jeho oběti. Se stejnými ranami, které jim způsoboval také v Creannině přítomnosti, stále ještě vysával takto "oklikou", a ne s pomocí ostrých špičáků, jak je to u upírů běžné...

Náhle zazvonil telefon.

Lilith čekala, až se zapne záznamník a ozve se z něj hlas volajícího. Teprve když uslyšela Bethin hlas, zvedla sluchátko. "Chtělas vědět, jestli se ve městě něco děje... Však víš, co myslím," šla Beth bez okolků k jádru věci.

Lilith se na nic neptala.

Požádala Beth, aby jí shromažďovala doklady jakéhokoli možného dalšího působení zvrácených wondjinů - třebaže Sydney už zase skýtalo obraz vzkvétajícího světového velkoměsta.

Stormovo varování nebylo radno brát na lehkou váhu.

Lilith navštívila Markét Street a našla tam pouze neobydlené spáleniště Stormova bývalého krámku. Žádná možnost, jak vstoupit do kontaktu s domorodcem, tedy nebyla kmání.

"Podle oficiálních informací, které právě ověřujeme," pokračovala Beth, "se znovu něco děje v Marillionově mrakodrapu..."

Tím "my" myslela Beth noviny, pro které pracovala, tedy Sydney Morning Herald.

"A co jako?" zeptala se Lilith.

Už jenom zmínka o onom výškovém domě, v němž se utkala s démony snového času, ji znervózňovala.

"Nějaký člověk tam byl zabit."

"Já myslela, že byl mrakodrap vystěhován," podivila se Lilith. "Neříkalas mi to ještě včera...?"

"Stále je vystěhován. Ten muž tam nebydlel. Dostal pouze za úkol vyhnat z budovy nežádoucí obyvatele..."

"Bezdomovce?"

"Krysy," odpověděla Beth vážně. "Proslýchá se, že v Marillionově mrakodrapu se to těmi bestiemi jen hemží..."

"A jak ten muž zemřel?"

"Krysy," opakovala Beth temně.

Hendriks strčil hlavu dovnitř. "Platí dnešní večer? Však víš, má odveta..."

Clarence Hotstepper, aniž by vzhlédl, udělal posunek, který měl zároveň znázorňovat odmítnutí i lítost. "Sorry, ale

Cindy je ve městě. Předtím mi volala. Však víš... Odsuňme si naše tenisové utkání na jindy."

Hendriks se ušklíbl. "Není problém."

A byl pryč.

Když se za ním dveře zavřely, doktor Hotstepper opět se svým klientem osaměl.

I po stovce úředně nařízených obdukcí měla stále smrt pro Hotsteppera v sobě cosi děsivého. Mladý patolog nenáviděl narážky a vtípky na své povolání. Nikdy nezažil žádného kolegu, který by si užíval s mrtvolami, nebo si z nich tropil vtipy. Považoval to ostatně za nemožné.

Otevření těla, ze kterého unikly život i duše (ano, skutečně věřil na svébytnost něčeho takového, jakkoli se to mohlo zdát při jeho každodenní práci s lidskými pozůstatky ze samého masa, krve a kostí, nezvyklé), pro něho rozhodně nebylo ničím, co by mu mělo přinášet radost.

Hotstepper své konání ospravedlňoval jedině z kriminalistického hlediska. Lidé, kteří mu "prošli rukama", zemřeli z nějakých ne zcela jasných důvodů.

Jako tenhle.

Ten muž, starý zhruba stejně jako Hotstepper, se jmenoval Ronald Fowler. Tam, kde ho našli, bylo příšerné množství krys a podle stop na jeho zohavené mrtvole se dalo nejspíš soudit, že mu je přivodily právě krysy.

A aby se to zjistilo přesně, byla nařízena pitva.

Byl to dnes už Hotstepperův druhý klient - a současně ten nejstrašnější případ, s jakým se za celou svoji profesionální dráhu setkal!

Mezi lidskými vrahy se občas vyskytne nějaký ten šílenec, který své oběti rozčtvrtí. Někteří je dokonce z jakýchsi pseudonáboženských důvodů pojídají. Ale to se všechno nedá srovnat se stopami, které na člověku zanechá něco přes tucet kompletních krysích chrupů...

Zdálo se, že na celém Fowlerově těle není jediné místečko, kde by nebyl vyrván kus kůže nebo masa. Ale jen po samých malých kouscích, snad jen o váze několika gramů.

Pokud Hotstepper věděl, Fowlera identifikovali jen na základě té okolnosti, že v okamžiku smrti se nikdo jiný neměl na místě nálezu mrtvoly nacházet. Policie právě teď horečně pátrala po příbuzných nebo přátelích, kteří by byli schopni vyvrátit poslední pochybnosti o jeho totožnosti. Ale asi ani pro ně to nebude právě nejsnadnější.

A Hotstepper mezitím pracoval na "zjištění vnitřních stop". Rutinovaně, přesto však ne lhostejně, rozřezával to, co ještě drželo pohromadě. Když otevřel hrudník, zarazil se.

Zápach, který ho udeřil do nosu, byl stejný jako vždycky, avšak zvuk, s nimž plyn unikal, byl jiný...

Hotstepper znehybněl.

Zíral na rozevřenou ránu, jež byla jeho dílem, a náhle se ten vysoký zvuk, jenž ho před chvílí znepokojil, ozval znovu!

Hotstepper upíral oči na blýštící se ostří skalpelu, jako by tam mohl najít odpověď na nevyslovenou otázku.

Co to bylo?

A pak šlo všechno ráz na ráz.

V rozříznuté hrudi se objevila hlava.

Ošklivá, tmavá, se zježenými, vlhce se lesknoucími chlupy kolem špičatého čenichu, který...

Hotstepper se skokem vrhl nazpět.

Ale krysa byla rychlejší. Se zapísknutím vystřelila z hrudníku mrtvoly, vyskočila do výšky, a nic se neohlížejíc na ostří skalpelu, zakousla se nečekaně Hotstepperovi do hřbetu ruky.

Latexové rukavice nekladly žádný odpor a docela šokovanému patologovi zůstala při jeho skoku zpět krysa viset na ruce.

Přemožen pocitem nevolnosti udeřil Hotstepper volnou rukou zvíře do zad. Byl to zvláštní pocit cítit, jak si úderem zarazil krysí zuby do ruky ještě hlouběji. Bolest nebyla to nejhorší, v šoku si ji skoro neuvědomoval. Ale celá ta epizoda v sobě měla něco tak odporného, že i on, coby promovaný lékař, sotva dokázal udržet své pocity na uzdě. Jen s námahou se přiměl postupovat rozumně.

Přendal si skalpel do volné ruky.

A pak bodl. Zespodu do zvířecího hrdla.

Krysa byla houževnatá. Ještě než zcepeněla, postříkala Hotsteppera svojí vlastní temně třpytivou krví, ba dokonce ještě když byla mrtvá, musel jí Hotstepper zlomit čelist, aby uvolnil zuby, které mu svíraly zápěstí a mohl krysu shodit.

A to už opravdu bolelo.

Mršinu hodil Hotstepper s odporem do odpadní šachty.

Jakkoli byl stále ještě naprosto šokovaný a pod vlivem příhody, pečlivě si vyčistil a vydezifikoval ránu, a aby měl naprostou jistotu, píchl si ještě injekci proti Vzteklině.

Teprve pak se znovu vrátil k Fowlerově mrtvole.

Třásl se, takže jeho řezy nebyly rozhodně tak precizní jako obvykle. Ale teď to chtěl vědět přesně. Chtěl vidět, kde se tak krysa tak dlouho skrývala a kde přečkala dokonce i dosti dlouhý čas strávený v mrazícím boxu...

Stopy, které Hotstepper v mrtvole nalezl, potvrdily, že zvíře, které zřejmě patřilo k Fowlerovým vrahům, si svoji cestu prokousalo zažívacím traktem. Namísto jícnu vedl trupem až dolů do břicha skutečný "tunel", kde se to roztomilé zvířátko zahnízdilo mezi střevy.

Clarence Hotstepper zakončil svou práci s pečlivostí jemu vlastní, aby nakonec naprosto nepochybně potvrdil předpoklad, že příčinou Fowlerovy smrti byly krysy.

Stejně puntičkářsky ještě nadiktoval do magnetofonu své dobrozdání. Bolest v pravé ruce už polevovala a také narušení jeho nervové rovnováhy se počínalo zacelovat.

Pro Cindy jistě nebude nejmenším problémem jej svými nezpochybnitelnými půvaby přivést na docela jiné myšlenky.

Neboť nejenže jí byl vlastní talent udělat se atraktivní, nýbrž navíc dokázala učinila každou z jejich sporadických schůzek naprosto nezapomenutelným zážitkem.

Avšak na tom, že Hotsteppera bude tento večer pronásledovat až do konce života, rozhodně neměla mít zásluhu ona.

Dost možná tento konec není již příliš daleko...

Paddington Street 333

Zde všechny problémy počaly. Přesně vzato už před osmadevadesáti lety.

Tehdy Creanna magicky upravila dům i pozemek. Pořídila pečeti, které bránily v přístupu příslušníkům jejího vlastního plemene.

Lilithina kolébka měla být bezpečná.

Bezpečná před upíry.

Fungovalo to. Celých devadesát osm let. Pak ale - dva roky před zamýšleným ukončením spánku - byla Lilith probuzena a sama prolomila pečeti.

Tyto okolnosti jsou známé.

A mezitím se jeden kamínek mozaiky skládal k druhému, až nakonec nemohlo být pochyby, že magie, kterou Creanna vetkala do zdejší půdy, vedla posléze ke zvrácení prvních wondjinů.

Jejich stvořitelská jiskra se se silou, která měla ochraňovat DŮM, nesnášela.

Dnes poprvé musela Lilith při svém vstupu na půdu pozemku zapochybovat, zda samo to, co jí bezmála po celé století poskytovalo bezpečný úkryt, není zvrácené.

Příliš dobře si vzpomínala na tvář, jakoby z děsivého snu, s níž ji DŮM uvítal při své poslední návštěvě. Vypadalo to tu jako jediný obludný propletenec obnažených kořenů. A což se právě uprostřed tohoto pozemku nevztyčil dočasně k nebi strom, jehož ovoce navrátilo služebným kreaturám jejich lidství...? Lilith jen nerada myslela na tuto epizodu. Nikdy nechtěla mít žádné služebníky, avšak DŮM rozhodl jinak.

Události u předvěkého stromu na Tasmánii pak vyřešily toto Lilithino dilema, třebaže snad trochu příliš radikálně a ne příliš humánně.

Od té doby už zase žádné potenciální služebníky neměla. Prastarý strom, přemožený wondjinovým démonem, zneužil tyto lidi, kteří zde čekali na Lilith, ke svým temným záměrům.

Nastražená past byla Lilith takřka osudná.

Ne, žádný služebník už neexistuje a ona se jen zděsila při pomyšlení, že by se DŮM snad mohl pokusit celý pokus zopakovat.

DŮM...

Nyní tu už nebyl žádný dům.

Buldozery srovnaly budovu se zemí, zbytky byly buď odvezeny, nebo zaorány. Ani z vegetace nezůstalo vůbec nic. Pozemek byl holý a vysušený sluncem. Nerostlo tu už vůbec nic.

Pohled na tuto pustinu probouzel v Lilith tupý pocit, jako by již ztratila poslední pevný bod svého života - jediné místo, které mohla upřímně nazvat svým domovem.

Byt, který sdílela s "Macbeth", byl něco jiného. Něco... vypůjčeného.

Lilith nikdy neměla pocit, že by toto místo bylo kdy něčím trvalým.

A její přátelství s Beth...?

To musí ukázat čas.

Noční nebe bylo plné hvězd. Lilith viděla každý detail krajiny jako ve dne - třebaže těch "detailů" bylo skutečně poskrovnu.

Doloudala se až doprostřed pozemku a čekala. Připadalo by jí hloupé DŮM volat.

Pokud něco z něho spočívá kdesi hluboko pod zemí, musí to její přítomnost vycítit samo. A jestli se to chce s Lilith setkat, pošle to Jeffa Warnera, nebo zvolí jiný druh komunikace.

Jako vždycky, když se sem vracela, obávala se Lilith navíc i toho, že si moc, která tu sídlí, všechno rozmyslí jinak a bude ji chtít znovu uchvátit do svého "klína". Aby dohnala zbývající dva roky magického spánku.

Aby byla Lilith připravena na svoje předurčení.

Nežli toto, tak to už všechno - snad jen s výjimkou smrti z rukou upírů...

Mezitím již uplynulo ze čtyřiadvaceti měsíců sedm a půl, avšak Lilith dosud nevěděla, zda se čas po jejím opuštění kolébky dál odpočítává -anebo byl prostě přerušen.

Doufala v první, a zároveň se toho i obávala.

Obávala - prostě proto, že si pod svým předurčením nedokázala představit nic, co by jí mohlo být ku prospěchu.

Předurčení, to jí znělo jako břímě ještě těžší, než jaké musela nést už nyní.

"Jsi čím dál krásnější... Všechna čest!"

Snažila se udržet své pocity na uzdě. Skutečně už ani nebyla překvapena, když zaslechla hlas za zády.

Pomalu se obrátila.

Ale nakonec se přece jen viditelně ulekla.

Při arše, co se to s ním stalo?

Jeff Warner se tyčil ze země jako socha vyřezaná z černého ebenového dřeva. Zcela nahý. A nenapodobitelně atraktivní. Jeho kůže jako by byla hladce glazovaná a tvář, pohyblivá stejně jako zbytek těla, měla v sobě cosi z obličeje homunkula -uměle vytvořeného člověka.

"Proč tě to tak...?" sklouzlo Lilith ze rtů.

Byla skutečně ohromena. Už při jeli

jich posledním setkání byl Warner obklopen aurou, která zpochybňovala jeho normální smrtelnost. Nyní se zdálo, že

jsou pryč i poslední zbytky jeho lidství. Působil dojmem politováníhodné bytosti, na které se provádějí nové a nové experimenty.

"Nevím," odpověděl Warner tónem, jako by především nevěděl, proč je Lilith tak zaražená. "Možná ti to má připomenout, že ještě není všemu konec...!"

Náhle ji zamrazilo.

"Mluvíš o wondjinech?"

Jeff Warner na její otázku ani nezareagoval.

"Byla jsi v Llandrinwythu," změnil téma. "Ve snu jsi prožila Creannin život. Brzy již dostaneš první odměnu za svoji námahu. Najdeš Kalich - anebo Kalich najde tebe. A pak..."

"K čertu s tebou!" přerušila ho. "Když sleduješ a znáš každý můj krok, když víš, co já vím... proč mi neřekneš předem, co mě čeká? Proč se musím rvát o všechno, co mé... mé stvořitelce je již dávno známo? Nakonec ona ví dokonce i to, kde se Kalich nachází, a přece mě posílá pátrat... Sakra...!"

Obrátila se a chtěla odejít.

Avšak zarazil ji Warnerův skutečně teplý úsměv.

Najednou se proměnil.

"Snad jsem se, vyjádřil trošku prkenně." S omluvou na ni pohlédl. "Ona miluje takové žertíky..."

Lilith na něho dál zírala.

I nadále byl úplně nahý. Ale vypadal velice živě. A velice skutečně. A velice, velice mužně.

"Sakra, kdo je ona?"

"Nevím."

Znělo to jako pravda.

Samozřejmě, pomyslila si Lilith. Využívá ho stejně jako mě. Ví jenom tolik, kolik vědět má.

Frustrující.

"Takže nemusím vyprávět, co jsem zažila?" zeptala se, v podstatě jen pro formu.

"Ne!"

"Tak mi řekni, čemu ještě není konec!"

"Něco z toho, co wondjinové rozpoutali, stále ještě působí. Měj se na pozoru. Dost možná, že..." Udělal řečnickou pauzu a jeho úsměv náhle nabyl na bizarnosti.

Lilith byla naprosto fascinována. Nedokázala potlačit přání ležet |h tuto chvíli pod tímto tělem. "Dost možná, že co...?"

Warnerovi pohasl úsměv na tváři. A s ním i ono neodolatelné erotické charisma.

"...že tě to hledá."

Sydney, Čínská čtvrť, zábavní centrum

Starý Hoskins s úlevou napřaženou hůl spustil dolů. Jeho obličej byl posetý vráskami skoro jako krk želvy.

"Eh, Benny, skoro jsem tě..."

V tu chvíli zmlkl. A v jeho další řeči se pak objevila nepřehlédnutelná nejistota, již vzápětí vystřídalo otevřené podezření. "Co máš ještě tak pozdě co dělat v divadelní rekvizitárně? Co může být důležité, že to nepočká do zítřejšího rána...?" Nelibost starého muže narůstala s každým dalším slovem, které mu sklouzlo přes suché rty.

Benny Ong znehybněl uprostřed pohybu, jakmile Hoskins rozrazil dveře do komory - a od té chvíle se z této strnulosti nevzpamatoval.

Hoskins věděl, že od něho nikdo neočekává žádnou výjimečnou ostražitost - dávno již měl být v penzi, ale to by asi Wing Wah Chang, majitel divadla, nepřenesl přes srdce, kdyby ho měl propustit ze svých služeb. Neboť Sam Hoskins byl už přímo instituce. "Sloužil" pod Changovým otcem už v dávných dobách, kdy tu teprve začínalo divadlo, jež dnes bylo součástí obrovského zábavního centra.

Benny Ong byl však mladý herec v plné síle, jenž zde dostal své první angažmá.

Hoskins ho párkrát na jevišti sledoval ze svého místa, které bylo ještě nad nejvyšší galerií pro diváky: to byla jeho osobní "lóže".

Benny byl talentovaný. Možná dokonce nejtalentovanější začátečník, kterého kdy Hoskins na tomhle jevišti viděl. Ale kromě toho vyzařovalo z Bennyho ještě něco, co se dalo vykládat všelijak. Hoskins to považoval za nezkrotnou poživačnost. Benny Ong mu připadal jako sirka, zapálená na obou koncích současně. A podle toho bude i stejně dlouho hořet.

To nemůže dopadnout dobře. Tento chlapec nemá navzdory zjevnému talentu žádnou budoucnost!

Hoskins se samozřejmě chránil toho, aby podobné soudy pronášel na veřejnosti. Třebaže jinak si rozhodně nemínil nasazovat náhubek.

"Tak co je?" naléhal se zjevnou netrpělivostí. "Co tady děláš? V noci tu nemá nikdo co pohledávat. Kromě mě..."

"Aby ses neposral, stařiku, kčertu!"

V první chvíli z toho byl Hoskins docela paf. V pěsti sevřel obušek, starý skoro stejně jako jeho zdejší džob. Kotníky mu na kůži, už tak bledé, docela zbělaly. Hluboce se nadechl a vydechl. A pak řekl: "Řekni to ještě jednou, ty prašivý toulavý kocoure, a já ti udělám na té tvojí arogantní palici takovou pěšinku, že ji do konce života nerozčešeš!"

Starý Hoskins byl v podstatě dobrák od kosti - dokud ho někdo nezačal provokovat.

Bennymu Ongovi to mělo dojít

právě teď. Ale on se jen drze ušklíbl.

"Ven!" Hoskins ukázal paží s klackem mladému Číňanovi na dveře. "Zmiz, nebo to bude mít ještě dohru jinde!"

Benny Ong přistoupil o krok blíž k němu. Teprve nyní Hoskins zahlédl, že mladíkovy černé vlasy jsou v týle slepeny

temnou, zaschlou krví.

Starci projel celým tělem krátký třes. Vlastně si to nejprve nechtěl přiznat, ale měl z tohoto chlapce strach.

Bál se ho!

Nejvyšší čas pověsit tuto mizerně placenou práci konečně na hřebík, pomyslel si.

"Měli bychom si promluvit," řekl Benny Ong bezprostředně. Přitom udělal rukama konejšivé gesto.

"Promluvit?" opakoval Hoskins.

"Jestlipak máš rád noc, staroušku?"

"Noc...?"

Benny Ong se ironicky zašklebil, a v tu chvíli už bylo zcela jasné, že hraje Hoskinsovi divadýlko.

Sakra, pomyslel si starý muž, co to má znamenat?

"Já ji miluji, ba přímo ji zbožňuji. A dnes ke mně promluvila," řekl výrostek a udělal další krok proti Hoskinsovi. "Ležel jsem v posteli a spal, když vtom mě náhle probudila..."

"Kdo?" přerušil ho Hoskins přiškrceným hlasem. "Noc? Přestaň si dělat ze mně srandu, ty malej parchante, nebo to s tebou špatně dopadne!"

"Ta noc měla malé, sametové, hebké tlapky." Benny se rozpaloval víc a víc. "Nejprve cupitala po mém spícím těle, aby mě nakonec polibkem probudila. A pak jsem musel jít sem, už chápeš, staroušku? Musíme jí pomoci. Už nechce být nocí jen v noci. Touží po denním teple. Po zcela volném tuláckém životě. Takovém.--

"Drž hubu!" zasípal Hoskins. "Říkám ti naposledy: Vypadni!" " Benny Ong udělal další krok a hrudí se dotkl tupého konce klacku.

Hoskins rozhodně nehodlal jej sklonit. Znovu pocítil třesení po celém těle.

"Co chceš?" zasípal.

Za Bennym, mezi nesčetnými kostýmy, spořádaně čekajícími v řadě na ramínkách na své příští uplatnění, cosi zaharašilo. Vzduch páchl plesnivinou a jakoby trochu nasládle také močí a lejny.

"Mohl bys nám pomoci, namísto abys nás zdržoval," navrhl Benny takřka lhostejným tónem.

"Nám?"

Přikývl. "Nechtějí mě už nechat na pokoji. Mám vás představit?"

Náhle byl starý Hoskins přesvědčen, že mladý Ong je určitě pod drogami. Napumpovaný jak balón.

A tím pádem nebezpečný.

A třebaže měl v ruce obušek, nehodlal Hoskins raději nic riskovat. Najednou mu naskočila husí kůže po celém těle.

Znovu cosi zašramotilo.

Hoskinsovy oči nebyly schopny objevit původce zvuku.

"Děkuji," pokoušel se získat znovu vládu nad sebou samým. "Raději dokončím obchůzku. Až půjdeš, tak zhasni, chlapče." Odtáhl obušek a ťukl jím lehce do štítku čepice. "Nashle zítra..."

Otočil se, ale Benny zůstával stále na svém místě. "Ty se s nimi nechceš seznámit...?"

Zklamání, které znělo z jeho hlasu, bylo právě tak absurdní, jako celá tato šmíra.

Hoskins pocítil, jak mu cosi studeného sevřelo srdce téměř tak pevně, jako jeho pěst svírala obušek. Ještě než vyšel ze dveří ven, ohlédl se přes rameno nazpět. S hrůzou uviděl, jak Benny lhostejně sáhl dozadu za sebe a vytáhl odtamtud něco, co se tam muselo skrývat celou tu dobu.

Krysu.

Mladou krysu, velikou asi jako pěst, jejíž oči žhnuly stejně příšerně . jako oči Bennyho. Nechala si jeho držení za kůži za krkem líbit stejně klidně jako hlazení na bříšku.

"To je Rae. Je to samička. Zdá se mi, že jsem se do ní zamiloval..."

Hoskins pocítil bolest v prsou.

Krysa vycenila zuby, špinavé od krve.

"Je tu ještě víc samiček," řekl Benny. "Můžeš si vybrat..."

Sam Hoskins se vypotácel ze dveří. Zabouchl je za sebou a na okamžik se o ně musel opřít.

Tlumeně k němu pronikal Bennyho hlas, jako by si mladík dál vykládal s "Rae".

Hoskins se snažil uklidnit se. Ještě nikdy neměl se srdcem potíže, ale nyní se poprvé ozvalo a jemu se udělalo nanic.

Ten mrňavý, šikmooký parchant...!

Náhle byl Hoskins přepaden záchvatem nikdy předtím nepociťovaného nenávistného rasismu. Sám se za svoji myšlenku vzápětí zastyděl. Ale vzápětí už se nestyděl ani trochu. Neboť uviděl, že zde na slabě osvětlené chodbě, odbočující o něco dále k šatnám, není už sám.

Blížily se k němu ze všech stran.

Z hrdel se jiní dralo agresivní, dotíravé prskání; mnohým kapal z otevřených tlam hustý sliz. A po podlaze se valil neustávající proud malých tělíček s šedou srstí...

Starý Hoskins vytřeštil oči.

Ten obraz byl v první řadě především fantastický. Teprve v druhé řadě pak vyvolával strach a ono bolení v hrudi, které začalo už předtím v rekvizitárně.

Sam Hoskins stál jako přibitý.

Volný prostor kolem něho se vteřinu od vteřiny zmenšoval víc a víc. Od levého konce chodby k pravému se táhl jediný živý koberec.

Jako by se i smyčka v Hoskinsově hrudi stahovala s každým kouskem, co se smečka přiblížila blíž k němu.

Rozkašlal se.

Najednou se nemohl nadechnout. Pokaždé, když se o to pokusil, jako by se mu ucpal ventil v krku.

Zkroutil se. Hlavou a hrudí se sklonil k zemi.

Dveře za ním se otevřely.

Benny Ong se usmíval, a teprve teď starý Hoskins poznal, že drogy jsou v této ďábelské hře tím nejmenším problémem. Snad v ní nehrají dokonce ani nejmenší roličku. Dost možná je Benny high z něčeho docela jinačího...

Mladý Asiat nyní držel v rukou krysy dvě. A jednu podával Hoskinsovi. "Vyprávěl jsem jí o tobě. Ale jméno jí už musíš dát sám. "Jinak tě nikdy nebude úplně poslouchat."

Hoskins měl teď jediné zbožné přání, aby Benny Ong jakkoli ty krysy zastavil.

Kašel mu vehnal do očí slzy, už ani kašlat nemohl, jen němě lapal po dechu. Žár, který mu spaloval hrudník, náhle přeskočil do rukou. Musel pustit obušek. A dělal to při vědomí, že proti tomu, co se na něho valí, by mu byl stejně houby platný.

S námahou se pokusil ještě jednou narovnat a kolem Bennyho proklouznout zpátky do rekvizitárny.

Ale herec se nepohnul z místa.

Projít nebylo možné.

Hoskinsovy prsty sevřely mladíkovu košili a pak se stařík vytáhl tak vysoko, že viděl přímo do jeho šklebícího se obličeje.

"Ty malý... všiváku...!" vydralo se Hoskinsovi z úst, avšak byl již příliš slabý, než aby se zmohl na víc, než tuto jedinou nadávku. Cítil, jak se první hlodavci dotýkají jeho nohavic. Bolest, která byla ve srovnání .s pálením v hrudi nejprve pouhým

šimráním, neustále každou vteřinou narůstala.

Nakonec se Hoskins bezvládně sesunul dolů z Bennyho Onga, jenž stál nadále nehybný jako socha a nakonec mu přiložil ještě nepokřtěnou krysu na šíji.

"Starý hlupáku," zaslechl ještě Hoskins jeho pohrdavá slova. Avšak jeho vědomí se pomalu nořilo do temné, těžké pěny.

"Hleďte, ať z něho zbude co nejméně," zaslechl ještě poslední slova Bennyho Onga, než se mladík obrátil a vrátil zpět do rekvizitárny.

Paddington Street

"Co se stalo s Liliovým kalichem? Tenkrát?" zeptala se Lilith. "Znám pouze matčin život. Sloužila, o tom nemůže být pochyb, stejné věci jako ty nebo já - a také jako ona rudovlasá zlodějka kalichu. Pokud je tomu ale tak - proč musím tu nesvátost hledat ještě já? Co se stalo s tou zlodějkou a její kořistí? Jestliže ani upíři, ani my nevíme o místě, kde se Liliový kalich nachází - kdo to tedy ví?"

"To máš zjistit ty," řekl Warner klidně.

"Ty to nevíš?"

"Nevím."

"A ona?"

Pokrčil - úplně jako člověk, jímž však už nebyl - rameny.

"Posledně jsi mi říkal, že stopa kalichu se ztratila v Llandrinwythu. Od matky však vím, že její stopa se ztratila na skotské vrchovině Beinn Dearg..."

Jeff Warner zavrtěl hlavou. "Tam nemusíš ztrácet čas. To místo bylo důležité pro tvoji matku a pro druhé -ale pro tebe ne!"

"Pro druhé?"

Nereagoval. "Dost. Nemohu ti říci víc, dokud si nevyřídíš svoji zdejší záležitost."

"Zdejší?"

"V Sydney. Až budou odstraněny poslední zbytky wondjinovského nebezpečí, přijď zase sem. Dříve... ne!"

Lilith pocítila knedlík v prsou. Bylo jí proti srsti, že s ní "vyslanec Domu" mluví, jako by ona nesla vinu za magické zvrácení stvořitelských bytostí.

Ale ona přece nechystala ten "Veliký plán", kterému sloužila už Creanna!

Chtěla to namítnout, ale Warner se už opět zase nořil do nitra země. Jeho kůže, jeho svaly, jeho oči... to vše jako by opět počalo měnit svoji strukturu. Náhle vypadal jako nějaký kříženec člověka s rostlinou. Jako bytost, které namísto krve koluje v žilách chlorofyl.

Pro Lilith nikterak lákavá představa.

"Musím zpátky..." mumlala rostlinná ústa, "voláme..."

Další slova už zdusila země. Půda se nad Warnerovou hlavou zavřela a nezůstalo nic, z čeho by se dalo soudit, jak hluboko byl stažen - respektive kam.

Jako vždy i tentokrát byla Lilith šťastná, když konečně zase opouštěla místo svého téměř stoletého spánku a když opět cítila pod nohama pevnou, důvěryhodnou půdu. Nedokázala zcela potlačit strach, že by se jednou mohla dostat do podobné závislosti jako Warner. Pořád vskrytu počítala s tím, že se jí cosi nepopsatelného zmocní a pohltí ji.

Avšak dosud to ještě nikdy nedospělo tak daleko, aby se DŮM pokusil zmocnit se jí.

Lilith se nevydala domů, k Bethinu bytu, přímo. Vzpomněla si na varování, které jí rostlinný muž předal stejnými slovy jako nápis na zrcadle: Ještě není všemu konec!

Nedošla daleko, když vtom, co by kamenem dohodil, Lilith cosi zkřížilo cestu a přeběhlo přes temnou ulici. Z jedné strany silnice na druhou -aby to vzápětí zmizelo v jednom ze starých viktoriánských domů na Paddington Street.

Lilith se tomu automaticky pověsila na paty.

Okamžitě se jí v paměti vybavil Bethin telefonát. A taky Marillionův mrakodrap, na jehož samém vrcholku číhaly zvrácené stvořitelské bytosti na svoje oběti. Beth hovořila o krysách, které se tam shromažďují...

A krysy zahlédla Lilith také zde.

Zahlédla celé hejno těchto houževnatých čtyřnohých zvířat zmizet na jednom udržovaném pozemku, jenž ležel příliš daleko od od parcely číslo 333, než aby kdysi patřil do oblasti policejního obležení.

Lilith se rozběhla tímto směrem.

Tentokrát bez podpory symbiontu, jenž na jejím těle spočíval jako oděv a v minulosti jí nejednou napomáhal získat pocit lehkosti a kočičí obratnosti.

Avšak od doby, co byl "napaden" domorodým totemem a co vydal Creanniny vzpomínky, symbiont, to oblečení schopné jakéhokoli maskování a dědictví po matce, se změnil. I nadále plnil Lilithiny, byť jen v duchu formulované, "módní požadavky" okamžitě a stále ještě jej nemohla svléknout po libosti jako jiné oděvy, které symbiont dokázal naprosto přesně napodobit. Avšak jakési stopy na něm všechny ty události přece jen zanechaly.

Musela se sama sebe tázat, zda bude symbiont i nadále spolehlivou zbraní pro boj s upíry, jako se jí ukázal nejedenkrát před kontaktem s magií wondjinů.

Když došla až k pěšince vedoucí k domu, zahlédla ještě, jak poslední krysa mizí v otevřeném sklepním okénku.

Lilith jich napočítala víc než dva tucty, A to nezvyklé hejno působilo dojmem, jako by cosi skutečně cílevědomě hledalo.

Že by mě? napadlo jí při neurčité připomínce Warnerových slov.

Mezera mezi tyčemi mříže, zabezpečující otevřené sklepní okénko, byla příliš malá, než aby se jí mohla protáhnout lidská postava. Lilith se rychle rozhodla a proměnila se ve svůj magický protějšek. V podobě netopýra se již protáhla mříží snadno a po krátkém letu přistála ve sklepě na podlaze. Zde se proměnila zpět do své původní podoby.

Z dvojnásobné, příliš prudké proměny smyslového vnímání byla na okamžik celá tumpachová. Vzápětí se však vzpamatovala a rozhlédla se kolem sebe.

Celá místnost jako by byla zalita narudlým oparem. Ale na tento vedlejší efekt své schopnosti vidět i v noci si zvykla. Mezitím už věděla, že její vidění je umožněno využíváním zbytkového světla. Nějaké, i kdyby jen naprosto nepatrné, tu muselo být. V absolutní tmě by ani ona vidět nedokázala.

Krysu nezahlédla ani jednu, avšak přivřené dveře vedly na schodiště, na jejichž konci Lilith objevila další dveře, do kterých byla vykousána díra.

Překvapeně zůstala stát.

Krysy měly náskok nanejvýš dvě minuty. Jestliže se jim během tak krátké doby podařilo překonat i takovou překážku, byly buď velice obratné, anebo velice... hladové.

Lilith otevřela nezamčené dveře.

Vzápětí se ocitla v chodbě. V hlubokém tichu slyšela tiché šramocení a tu a tam nepříliš hlasité, vysoké pískání.

Po dalším schodišti vyšla za zvuky do prvního patra tohoto roztomile nostalgickým způsobem zařízeného domu. Lilith si bezděky představila stařičkou babičku, jak nic netušíc spí v posteli, zatímco...

Zatímco?

Bethino tvrzení, že krysy v Marillionově mrakodrapu někoho zabily, Lilith zneklidnilo. Ale dost možná si také jen něco namlouvá. Třeba tu krysy sídlí už dávno a jenom se teď vracely z jedné ze svých nočních výprav.

Lilith zůstávala bez problémů čtyrnožcům v patách. Další díra - piliny kolem ní jí jasně ukazovaly cestu. Lilith otevřela další nezamčené dveře a...

Obraz, který se jí nabídl, jako by pocházel z nejtemnějších hlubin její fantazie. Jen tu "babičku" hledala marně...

V posteli totiž spal muž. Hluboce a tvrdě. Ležel na břiše. Přikrývka mu sahala sotva ke kyčlím.

Byl by to docela pěkný pohled.

Bez krys.

Ale krysy tu byly. Dřepěly na matraci všude kolem spícího, jehož si těsně před Lilithiným příchodem zřejmě řádně oceňovaly.

Jako na trhu s masem...

Vzápětí se všechny jejich malé hlavičky jako na povel obrátily směrem k Lilith.

Bezpochyby mě také vidí, pomyslela si poloviční upírka. Bezpochyby jsem jim pokazila jejich hody...

Ani nechtěla ztrácet čas absurditou pomyšlení, že krysy ve městě, jako je Sydney, pořádají v noci hon na lidské maso.

Vykřikla na výstrahu a instiktivně tleskla do dlaní. Jako by chtěla vyplašit ptáky ze zahradního záhonu.

Vše, čeho dosáhla, bylo jen to, že se muž vytrhl ze spaní.

Krysy zůstaly sedět.

Nejprve.

Se stoickým klidem v knoflíkových očkách pohlédly na Lilith a vzápětí se s tímtéž klidem smečka rozdělila.

Polovina se vrhla na spáče, neschopného dosud orientace.

Druhá půlka se neohroženě pustila přímo do Lilith!

"Sakra, ven z té postele!" vykřikla. Bylo jí jasné, že muž nic nevidí. Avšak zároveň z jeho výkřiků vytušila, že cítí, oč jde.

Zajisté pro něho nebylo snadné srovnat si, jak to jde k sobě, slyšet křik mladé ženy a současně všude na holé kůži cítit spoustu drobných zubů.

Lilith nezbýval čas na nějaké ohleduplné taktizování.

Krysy již byly u ní a pokoušely se zahryznout do jejího masa.

Snad by se tomu dalo zabránit, kdyby symbiont dokázal zareagovat jako jindy. Lilithino černé upnuté body, končící sotva pod koleny, by se jindy bez problémů rozšířilo a až ke konečkům prstů ji zaštítilo. Ty bestie by si na něm

vylámaly zuby.

Avšak symbiont nereagoval na Lilithiny naléhavé impulsy. Bolest jí projela lýtkem, když se do něj zahryzl první pár čelistí!

Lilith se předklonila, oběma rukama zvíře chytila, zlomila mu vaz a ještě teplou mršinu odhodila od sebe. Avšak tupou agresivitu zbývajícího tuctu krys, které si ji vyhlídly, to nikterak nezlomilo. Zatímto koutkem oka viděla, jak muž unikl z postele a zoufale se namáhá udržet si krysy alespoň od hrdla, rozběhla se k nejbližšímu vypínači.

Na zlomek vteřiny jako by celá scéna v oslnivém světle stropního svítidla zamrzla.

Muž vykřikl.

"Doprdele, co -?"

Víc od něho zatím Lilith neslyšela. Celé jeho tělo se jen hemžilo spoustou žravých čtyrnožců, zatínali do něho zuby, pískali a zmítali sebou...

Lilith sama měla pocit, jako by se ponořila do inkoustové černi. Náhle ztratila veškeré povědomí o svém okolí, jen ještě cítila, jak v ní narůstá neovladatelné napětí - a pak se náhle, jakoby v jediné explozi, uvolnilo.

Když opět přišla k sobě, nevěřila svým očím a uším.

Byla celá zalitá krví.

Kolem bylo... ticho.

Pak řekl jakýsi hlas: "Něco takového jsem ještě nezažil..."

Obyvatel domu seděl na kraji postele a neklidným pohledem klouzal z mrtvých krys, roztroušených po celém pokoji, znovu zpět na Lilith.

"Pár jich uteklo," dodal už o něco klidněji. "Ale většinu z nich jste vyřídila... Ale jak, to se mě ani neptejte. Konečně, vypadáte, že ani vy sama jste o sobě nevěděla..."

To bylo přesné.

Lilith o sobě skutečně nevěděla.

Zmateně se rozhlížela kolem sebe. To, co viděla, bylo dostatečně výmluvné. Jednou už něco podobného zažila. V boji, kdy jejími protivníky byli upíři. Tehdy v Leichhardtu, v domě rodičů Duncana Luthera...

Od té doby tuto "ztrátu reality", během které cosi jiného její tělo proměnilo v bojový stroj, už víckrát nezažila.

Nebyl to ani stav, po kterém by nějak toužila. Byl jí sice užitečný, ale... odporný.

Napřímila se, prohlédla si své tělo, postříkané krví a pátravě se rozhlédla kolem.

Muž pochopil a ukázal na jedny dveře. "Koupelna je tam."

Vešla dovnitř, vstoupila pod sprchu a spláchla si krysí krev z kůže. Přitom objevila několik drobných poranění, která se stejně už sama od sebe hojila.

Když po několika minutách opět vyšla ze sprchy ven, měla mokré jen. své tělo a vlasy. Její body se během sprchování samo stáhlo a nyní se opět rozvinulo naprosto suché a neposkvrněné.

Když se Lilith vrátila zpátky do ložnice, muž stále ještě,seděl na posteli.

Lilith šla až k němu a zhluboka se mu zahleděla do očí...

Nejprve ho nechala odstranit všechny zdechliny. Pak ho poslala taky do sprchy a ošetřila mu poranění.

Jednu ránu mu však způsobila sama, protože po tom vyčerpávajícím boji pocítila náhle velkou žízeň.

Avšak tato rána se hojila ze všech nejrychleji.

Pak dala do pořádku také jeho duševní rovnováhu. Milost zapomenutí byla však něčím, co dokázala dávat jen jiným. Každý její pokus o autohypnózu pokaždé ztroskotal.

A tak opouštěla dům na Paddington Street značně rozrušená. Tak také dorazila do Bethina bytu.

Její přítelkyně spala.

Lilith ji nebudila.

Sama pak upadla do tak nezvykle hlubokého spánku, že druhého dne ráno ani nezaznamenala, kdy Beth vstala a odešla do práce...

Clarence Hotstepper uvolněně upíjel víno.

Činil tak vleže a pozoroval Cindy, jež se obětavě věnovala jeho ztopořenému údu. Přičemž mu oddaně hleděla do očí. Její jazyk přitom hladil předmět jeho pýchy jako smirkový papír. Drsně, a přece s požitkem.

"Nepřestávej," vzdychl Hotstepper a postavil skleničku zpátky na noční stolek. "Pro všechno na světě, nepřestávej..."

Přírodně blonďatá kráska, jejíž téměř asketický obličej silně kontrastoval s hebkostí jejího těla, se usmála, aniž by jej pustila.

Naprosto neměla v úmyslu přestat.

Jako letuška Australian Airlines létala kolem celého světa. Tady v Sydney byl Hotstepper jejím přístavištěm. Jak tomu bylo v jiných městech na celé zeměkouli, to nevěděl. Zajímalo ho to stejně jen potud, že pokaždé s ním vyzkoušela novou variantu svého obvyklého programu.

Lepší dárek z cest si Hotstepper ani nedokázal představit.

Náhle však, třebaže se stále ještě kochal obrazem před ním dřepící nymfy, jakož i rozkoší, proudící jeho bedry, mu před očima vyvstala ta děsivá scéna, jak se na něho z Fowlesovy mrtvoly vyřítila nečekaně krysa.

Zasténal.

Cindy si to však vyložila špatně a ještě zintenzívnila nápor.

Avšak Hotstepperovi náhle po těle vyvstal studený pot. Ke všemu náhle pocítil prudkou bolest, podobnou migréně, a udělalo se mu nanic.

Prudce vyletěl.

Tak rychle, že jej Cindy nestačila dostatečně rychle pustit.
"Bláznís..." rovněž se narovnala. "Chceš še nechat vykastrovat? Málem bych si ho vzala s sebou domů..."
Avšak jeho již smysl pro humor opustil.
Zabořil obličej do dlaní a usilovně se snažil potlačit stále víc dorážející obrazy příhody na patologii.
"Hej! Není ti dobře?" Hlas Cindy zněl již také znepokojeně.
"Ještě hůř..." Pohlédl na ni skrze strnulé prsty. "Myslím, že dostanu infarkt..."
"Ty?" zaťukala si na čelo.
Ale pak viděla, že se s ním skutečně něco děje. "Mám zavolat doktora?"
"Ne, to nemusíš. Už... je to zase dobré." Zhluboka dýchal. Nevolnost poněkud ustoupila. Také tlak v prsou polevil. "Už to ustupuje..."
"Co to máš s rukou?"
Jaksi se ostýchal jí říci pravdu.
Jaksi se mu nechtělo se s nikým o té absurdní příhodě bavit.
"Řízl jsem se," zalhal. Jenom si na ránu nalepil velkou náplast, obvaz si na nedával.
"Třeba máš otravu krve. Nevypadá to dobře..."
Sundal ruce z obličeje.
Ihned pochopil, co má Cindy na mysli.
Kolem okrajů náplasti měnila kůže barvu.
Hotstepperovi se udělalo znovu zle, když uviděl velikost té skvrny. Narůstalo v něm neblahé podezření.
Symptomy seděly. Bolest hlavy, nevolnost, cosi jako záchvat...
Avšak nemoc, kterou měl na mysli, se v současnosti vyskytuje už jen mezi nejchudšími lidmi v Asii.
"Doprdele...," zanadával.
"Doprdele -co?" vyzvídala.
Mávl odmítavě rukou. "Nejlepší bude, když si nechám nasadit nějaká antibiotika. Zřejmě se mi to zanítilo."
Vyklouzla z postele. V očích se jí leskl strach - a to nejen o něho.
"A já?"
"Ty?"
"Ano, k čertu! Je to nakažlivé?"
"Nesmysl!" Kategoricky zavrtěl hlavou.
Ale přesvědčivě to nepůsobilo. Začala se oblékat.
"Co chceš dělat? To už snad chceš jít?"
"Musíš k lékaři! Jedu s tebou!"
"Já jsem lékař."
"Ale já nechci, aby z tebe byl za chvíli případ pro tvoji specializaci...!"
Zavrtěl hlavou a přitom se zasmál. "Teď ale pořádně přeháníš."
"Obleč se!"
Chtěl něco odpovědět, když vtom přišel druhý záchvat. Prudce se mu zvedl žaludek a vzápětí začal zvracet. Cindy tiše vykřikla. Když zase zvedl oči, tančily mu před nimi temné body. Cítil se k smrti mizerně a chytil se za krk. Začínaly ho bolet klouby. Celý roztřesený vyskočil z postele a nechal si pomoci s oblékáním.
Za pár minut seděli v jeho voze.
"Která nemocnice by ti byla nejmilejší?" zeptala se jakoby mimochodem.
"To je fuk. Ta nejbližší..."
Když dorazili na pohotovost, dokázal se Hotstepper už stěží udržet sám na nohou. Těžce se zavěsil na Cindy, která to statečně snášela, dokud jim nedali k dispozici pojízdnou židli.
Hotstepper se na ni s heknutím zhroutil.
Službu konající lékař poslal Cindy s několika uklidňujícími slovy do čekárny a obrátil se k Hotstepperovi. "Slyšel jsem, že jsme kolegové, ano."
I to nejmenší přikývnutí činilo Hotstepperovi potíže.
"Co se stalo?" zeptal se lékař.
"Mohlo by to být... onemocnění z kousnutí krysy...," vymáčkl ze sebe a vyprávěl, co se mu na patologii přihodilo.
Lékař ho ani jednou nepřerušil. Jeho výraz neprozrazoval nic o tom, co si o Hotstepperově příhodě myslí. Nakonec se zeptal: "Kdy to bylo? Před kolika dny?"
"Bylo to-dnes."
"Inkubační doba vámi předpokládané nemoci trvá ale minimálně tři dny. Čímž se vaše podezření jeví neopodstatněné."
"A na co máte podezření vy?"
"To vám řeknu, až vás důkladně vyšetřím. Vezmeme vám teď krev
a dostanete prostředek, po kterém se vám bude dobře spát. Až se o něco zotavenější probudíte, budu už mít po ruce výsledky!"
Hotstepper nijak neodporoval. Nebylo to již v jeho silách. Jeho rozbolavělé údy polévalo střídavě horko a mrazení. Mízní uzliny mu napuchaly.
Nežli usnul, Cindy už u něho nebyla. A když se pak probral, stále ji u sebe neviděl.
Jen lékaře, jehož poznal po hlase. Jeho tvář byla zakrytá rouškou. Nepříliš dobré znamení...
"Nejprve špatnou zprávu, kolego: Není to, jak jste se domníval, nemoc z krysího kousnutí."

Hotstepper se zmučeně usmál. Zdálo se, že se jeho stav ani působením nasazených léků nijak znatelně nezlepšil. Spíš naopak. "A teď dobrou zprávu?"

Lékař zavrtěl hlavou. "Žádná dobrá není. Jen ještě jedna mnohem horší: my oba, vaše přítelkyně a všichni, kteří přišli do kontaktu s vámi a tou mrtvou krysou, budeme muset strávit nejbližší čas v nejpřísnější karanténě. Alespoň tak dlouho, dokud neuplyne normální inkubační doba v rozmezí dvou až čtyř dnů."

"Normální inkubační doba čeho?"

"Moru," řekl lékař. "Nemůže být pochyby, že jde o nějakou dosud nepoznanou odnož moru...!"

Stačí smyčku roztrhnout a ptáček volný je...

Poslední báseň Joh. Chr. Gunther (1695-1723)

Beth zamyšleně hleděla na nápis ve svém kapesním diáři. Náhodou jej otevřela právě zde, avšak ta slova se hodila k jejímu rozpoložení až překvapivě dobře.

Během posledních dní ji stále častěji přepadaly myšlenky na nevyhnutelnost smrti. Při setkáních s naprosto neznámými lidmi na ulici se náhle musela ptát, kolik času jim asi zbývá. Tento návyk kolikrát jí samé naháněl strach. Neměla ráda neurózy.

S Lilith o tom ještě nemluvila.

Toto podivínství u ní začalo, bezprostředně po její návštěvě na zvráceném posvátném místě v Nielsen Parku.

Bylo to, jako by od té doby vyhledávala smrt její blízkost. Jakoby se se k ní pomalu chtěla vetřít, aby ji pak...

"Je libo kávu a koláč?"

Tlumený hlas Moe Marxxe ukončil její volnou chvilku s šarmem kruhové pily. Mluvil vždycky tiše. Avšak obsah jeho slovo byl občas jako těžko stravitelný dynamit.

"Děkuji," odpověděla Beth. V takovéto náladě nemívala zpravidla nejlepší vyřídilku. "Od našeho posledního dýchánku pořád ještě nějak nemám chuť."

"To rád slyším." Šéfredaktor Sydney Morning Heraldu, hubený jako tříska, si ji změřil bez nejmenší ochoty k uzavření míru. Stále ještě nedokázal smazat její novinářské selhání v případě těch podivných sektářů, kteří ve službách wondjinů vycházeli na lov dušiček. Avšak o samotných wondjinech neměl Marxx nejmenší tušení.

"Uzavřeli jakousi školu," pokračoval Moe Marxx s nepochybně špatnou náladou. "Dole v Darling Harbour. Hned tam zajeďte. V poledne o tom chci mít dvacet řádků v jednom sloupci!"

Čím dál tím méně to znělo jako nabídka dýmky míru. Až zatraceně to připomínalo spíš "degradování", a to téměř na úroveň eléva! Beth zaťala zuby. "Sama?" "Potřebujete snad na to asistenci?"

Darling Harbour

Když Beth vystoupila z vozu a zamířila k nevkusné účelové budově bez jakéhokoli stylu, sídlu nižší střední školy, zmocnila se jí sentimentální nálada. Vzpomněla si na své vlastní dětství v podobné škole, než přešla na vyšší střední školu a později pak na univerzitu...

Avšak úsměv jí z tváře zmizel hned, jakmile uviděla vzrušený dav, který se pohyboval před vchodem. Tvořily ho zejména mladé ženy. Tu a tam bylo vidět i nějaký ten starší ročník.

Po cestě již reportérka vyrozuměla z útržků rozhovorů, že má co dělat s delegací rozčilených rodičů, kteří se nehodlají spokojit s nějakým lapidárním vysvětlením pro přerušení vyučování.

Beth jejich rozčilení připadalo sympatické a chvályhodné.

Muž, který jim bránil v přístupu do budovy jako skála uprostřed příboje, na to měl zřejmě trošku jiný náhled.

Stál tu s basebalovou čapkou hluboko do čela a s rukama odmítavě zkříženýma na prsou. Mohlo mu být nějak mezi pětačtyřicítkou a padesátkou, měl na sobě modrou košili s krátkými rukávy a na ní štítek, prozrazující jeho jméno a zaměstnání.

Na rukou měl školník Ed Sumner rukavice, jaké se používají při práci na zahradě. Na čele a nad horním rtem mu vyvstávaly kapičky potu. Znovu a znovu si prsty prohraboval rozcuchané, mastné a neustále mu do čela padající vlasy. Jeho pohyby působily hektickým, a ne zcela přítomným dojmem. Sumner byl na nejvyšší míru rozčilený, o tom nemohlo být pochyb.

Beth se protlačila mezi ostatními a postavila se přímo před obléhaného muže. Když mu přidržela před nosem svoji novinářskou legitimaci, proběhlo davem zašumění. Sumnerova první reakce spočívala v tom, že s kletbou stiskl spodní ret mezi zuby. Pak vyprskl: "Zmizte!"

"Vy jste mi nevolal?" Beth rozhodně neměla v úmyslu nechat se odbýt jen tak.

"Já jsem zcela určitě nikomu nevolal! " Buldočí hlas se k němu hodil.

Vtom nějaký jiný, o poznání jemnější hlas, za Bethinými zády zavolal: "To jsem byla já! To já jsem volala do novin! Tak to přece nejde! Není přece možné jenom tak zavřít školu a odmítat dát rodičům vysvětlení!"

Žena byla o něco starší než Beth, a byla - to bylo nepřeslechnutelné -plná života. A že byla ještě také zatraceně pěkná, vyvolalo u Beth spontánní úsměv, jenž signalizoval sympatii.

Znovu se obrátila na Sumnera. "Slyšel jste! Takže v čem vězí problém?"

Mlčel. Jeho obličej ještě o poznání víc zešedl. Stín čerstvě oholených vousů ležel jako poloviční maska kolem jeho brady a rtů. "Řeknu to i vám," reagoval drze. "Opusťte tento prostor! Pracujeme na tom, abychom věc uvedli znovu do pořádku. Jakmile bude problém odstraněn, školní vyučování bude obnoveno. Rodičům to dáme v pravou chvíli na vědomí..."

Beth se znovu obrátila k zástupu. Pohledem hledala kontakt se ženou, která telefonovala do Sydney Morning Heraldu. Kradmo na ni zamrkala a doufala, že žena pochopí, co tím myslí.

S hraným pobouřením se znovu obrátila k Sumnerovi. "Takže je tu nějaký problém. Tak proč ho rovnou nepojmenujete? Netrmácela jsem se sem v dopravní špičce jen králíkům pro legraci!"

"Já jsem vás ne - ," nasadil Sumner stejně odmítavě.

Beth zakoulela očima, hluboce vydechla a sesunula se před ním k zemi.

Než stačil zareagovat někdo druhý, byla ta pěkná žena u Beth a sklonila se k Bethiným rtům.

Vzápětí se zase napřímila a žalobně namířila ukazovák proti školníkovi. "Je jí špatně, a to vaší vinou!"

"Nemluvte nesmysly!"

"Je ve třetím měsíci... Tak tu nehleďte jak tele na nová vrata! Pomozte mi! Musíme ji někam položit a dát jí sklenici vody! Přece tady bydlíte... Tak rychle, chytněte ji přece!"

Tímto vývojem byl Ed Sumner naprosto zaskočen. Na okamžik zůstal stát jako sloup. A protože rozruch kolem nich neustále narůstal, cítil se povinován něco udělat.

Jeho mozek byl předurčen k přijímání rozkazů.

Zahnal Bethinu spojenkyni k ostatním a sklonil se k reportérce sám. "Je to tak?" zavrčel.

Beth utrápeně přikývla.

Pomohl jí vstát a vedl ji dovnitř skleněnými dveřmi, které předtím "střežil". Zavřel za sebou a za Beth a ještě jednou si ji nedůvěřivě změřil pohledem. "V třetím měsíci? Není na vás nic vidět..."

"Taky nemíním porodit slona!" předstírala Beth naštvání. "Co byste čekal?"

Mlčel.

Ve tváři měl přímo vepsanou absolutní neznalost ohledně těchto věcí. S rukou kolem jeho ramen se nechala Beth provést vstupní halou. Za dalšími dveřmi byl Sumnerův školnický byt.

Dokonale se k němu hodil. Svojí přitroublostí a nudností upomínaly nábytek i obrázky na stěnách, že ještě dnes jsou lidé, kterým stačí, když mají vždycky po ruce pár vychlazených láhví piva.

"Proč jste, Ede, zavřel školu?" zeptala se Beth, když dosedla na odřenou pohovku.

"Doprdele, už zase začínáte? Myslel jsem, že vám není dobře?"

"Samozřejmě, že mi není dobře, když děláte ze mě i z ostatních úplné blbce. Tak to už vybalte! Mohu vás ujistit, že neuvedu ani vaše jméno, ani žádné detaily, které by mohly poukazovat na vás jako na informátora. Nemusíte si vůbec dělat obavy o svůj džob. Nikdo vám nezkřiví na hlavě ani vlas!" Vytáhla z kabelky svůj ruční diktafon. "Co se tu děje, Ede?"

Sumner na ni hleděl, jako by jí hodlal ukousnout hlavu - těhotná, netěhotná. "Sakra! Vás je asi dost těžké se zbavit, co?"

"Kdo vám zakázal o tom mluvit, Ede?"

"Ředitel." ,

Nebyla si jista, zda jí nelže.

Odešel na chvíli do vedlejší místnosti. Beth uslyšela téct vodu z kohoutku. Vzápětí se Sumner vrátil se sklenicí vody v ruce. "Vypijte to a pak vypadněte! Jestli máte nějaké dotazy, obraťte se přímo na ředitele. Mě nechtě na pokoji!"

Beth jen usrkla. Pak odložila sklenici na stůl. "Odvážným patří svět," řekla, zatímco vstávala. "A ne zbabělým nebo malodušným!"

Pochybovala však, že vůbec pochopil, co tím chtěla říct - ba kdoví, jestli to vůbec vztáhl na sebe.

Vyprovodil ji až ke dveřím, avšak sám už mezi čekající dav nešel.

Beth se vmísila mezi shromážděné a omluvně pokrčila rameny. "Děkuji," obrátila se ke kurážné matce, která s ní předtím tak skvostně sehrála divadýlko. "Bohužel bylo všechno marné. Ten hlídací pes je tvrdý jako pancíř!"

"Tak vy nejste těhotná?" zeptal se jakýsi starší muž nevlídně.

"Vůbec nejsem na chlapy," odpověděla mu právě tak nevlídně.

A vzápětí se odtrhla od zástupu.

"Ráda bych s vámi ještě zašla někam na kávu," omluvila se Beth, když ji její pomocnice cestou k autu pozvala. "Bohužel teď nemám vůbec čas. Jak se jmenujete?"

"Liv."

Beth jí dala svoji navštívenku s telefonním číslem do redakce. "Snad to vyjde jindy..."

Liv se líbezně usmála. "To by bylo jistě milé."

Pak nastoupila do obrovského auta. Avšak učinila tak s takovou elegancí a grácií, že se za ní Beth musela dívat, dokud neodjela a nezmizela jí z dohledu.

Pak si novinářka počkala, až ji nebude moci vidět nikdo, kdo se zúčastnil shromáždění před školou, a nakonec se opět ke škole vrátila. Nyní věděla, kde má hledat okno do Sumnerova soukromého bytu.

Napůl skrytá za živým plotem přeběhla po trávníku a byla u cíle. Opatrně nahlédla oknem do obývacího pokoje, kde předtím seděla. Sumner tu stále stál úplně sám, třebaže mezitím uplynulo již pár minut. Byl k Beth otočen zády a zdálo, zeje zaměstnaný čímsi, co bohužel nemohla vidět.

Náhle se k ní otočil bokem a Beth poznala, že se jeho rty pohybují.

Mluvil.

Ale s kým?

Sledovala směr jeho pohledu. Ve dveřích do druhého pokoje stála napolo skrytá jakási druhá postava, vyzařující přirozenou autoritu. Muž velice důrazně gestikuloval, jako kdyby činil Sumnerovi těžké výčitky.

Zřejmě ředitel školy...

Avšak otázka identity tohoto muže ustoupila vzápětí do pozadí jejího zájmu, když si Beth všimla, co se děje u nohou obou. Jen tak tak, že nevykřikla, když zahlédla štíhlá, šedá, chlupatá těla, která se, jak se zdálo, přítomností lidí vůbec neznepokojovala.

Vzápětí pak již nedokázala ovládnout své city.

Sumner se otočil natolik, že mohla zahlédnout, co dělá. Neměl už na rukách rukavice a bez jediné známky bolesti si nůžkami odstřihoval kousky masa z ruky...

Masa?

Beth zasténala tak hlasitě, že by přísahala, že to muselo být slyšet i na druhé straně okenní tabulky.

Vyděšeně se obrátila a utíkala nazpět ke svému autu. Ještě s rozklepanými koleny dojela na plný plyn do redakce, aby tu pak následující půlhodinu hleděla na obrazovku svého mcintoshe a nebyla schopna napsat jediné písmeno. Teprve krátký kontakt se studeným pohledem Moe Marxxe ji přiměl k činnosti.

Deset minut nato mu donesla žádaných dvacet řádků.

"Krysy? Škola je zavřená kvůli krysám?"

"Neoficiálně. Oficiálně není k maní žádné vysvětlení."

Marxx přikývl. "Takže tam taky."

"Taky?"

Beth věděla už jen o Marillionově mrakodrapu jako o místě, hemžícím se krysami. Avšak nyní se od Marxxe dozvěděla, že na mnoha jiných místech byla ve městě pozorována nezvyklá srocení těchto zvířat. A do redakce přicházely stále nové telefonáty.

"Můžete vystartovat na další místo činu," sdělil jí Marxx naprosto vážně. "Od tohoto okamžiku vás jmenuji hlavní expertkou na ty bestie!"

Beth využila nového poslání, aby se nejprve zašla nakrátko podívat do svého bytu, co je s Lilith, která nezvedala telefon. Buď ještě spí - což by ji pomalu začínalo znepokojovat - anebo z bytu odešla.

Existovala však ještě třetí možnost, která by Beth nepřišla na mysl ani ve snu. Když odemkla svůj byt, zasáhlo ji to jako úder.

První, co viděla a co ji vylekalo, byla krev: tlustá, na podlaze namalovaná čára, táhnoucí se na krok od prahu jejího bytu.

To druhé, ještě děsivější, byla Lilithina zuřivá výhrůžka: "Stát! Už ani o krok dál, nebo tě roztrhám!"

Lightning Bidge, New South Wales

Mohutný muž pozoroval spící ženu.

Odpolední světlo prosvítalo zatažen ými závěsy, pohybujícími se v proudu vzduchu.

Svět venku podřimoval. Dovnitř nepronikaly téměř žádné zvuky.

Pohledem klouzal po spící, obrácené k němu svým svůdným poprsím, jakož i přitažlivým obličejem.

Ztělesňovala vše, co získal v podstatě proti své vůli: radost ze života!

Znásilnění jeho vůle bylo ve hře. Bez něj by se nikdy nedokázal vymanit ze zajetí smrti. Dál by se každý den skrýval ve stínu za staženými žaluziemi. Naslouchal by pomalému rozpadu svého masa a bezdechému mlčení svých plic...

Z jeho rtů sklouzl tichý povzdech. A tento nepatrný zvuk stačil, aby žena zvedla víčka.

"Co je?" zeptala se, aniž by pohnula něčím jiným než jazykem a ústy. "Lituješ, že ses vrátil?"

Ústy a jazykem...

Virgil Codd zavrtěl hlavou. Její příchylnost, vyjadřovaná každým slovem, každým gestem, jej vzrušovala stále stejně jako prvního dne. "Rozhodně ne!"

"Proč tedy taky aspoň na chvíli nezamhouříš oči? Pojď ke mně!" Pohladila prázdné prostěradlo vedle sebe.

Pohlédl jí do očí.

Usmál se.

"Raději bych se na tebe ještě chvíli díval."

"K tomu budeš mít ještě dost příležitostí."

Opravdu budu?

Sklopil zrak. Nechtěl, aby poznala jeho pochyby. Procitly v něm zcela nečekaně. Předevčírem se vrátil k Alici. Touha ho hnala z Quilpie sem. Pryč od opuštěného shromaždiště služebníků.

A dnes...?

"Nechmě," prosil ji. "Zavři ještě na chvíli oči. Budu střežit tvůj spánek..."

Připadal si s tím, co říkal, poněkud dětinský.

Alice byla zvláštní žena a v něm probudila jeho lepší stránky.

Jako by se za jejíma něžnýma očima mihl náhlý stín - jako by vytušila něco z toho, co bránilo, aby jeho duše nalezla klid.

"Pomýšlíš už zase na odchod?" zeptala se, když zavřela oči a zaťala ruce v pěsti.

"Ne," řekl popravdě.

Povolila pěsti, jako by okamžitě poznala, kdy mluví pravdu, a kdy ne. Chviličku nato již zase uvolněně podřimovala.

Codd se zády opřel o pelest a o zeď. Ještě stále cítil na jazyku slanou chuť její kůže.

Teprve pozdě večer, zatímco byla Alice v recepci svého motelu, opustil Codd Lightning Ridge. Aniž by se jedenkrát otočil, vyrazil do noci...

Beth zůstala stát v otevřených dveřích jako sloup. "Zbláznila ses...?"

Lilith dřepěla schoulená na stole v obývacím pokoji. Byla téměř nahá, neboť symbiont se omezil na pouhý pásek kolem krku. Přesto na Betlr nepřicházely žádné rozkošnické choutky.

Lilith dřepěla na patách jako ke skoku připravený dravec. Její tělo, na němž byl napjatý každý sval, se opíralo o natažené prsty. Hříva jejích černých vlasů, horečně se lesknoucí oči, horní špičáky přečnívající přes dolní ret a srpovitě zahnuté, jako nože ostré drápy na prstech, to vše z Lilith dělalo bytost, kterou by se ona sama při první příležitosti pokusila zabít.

Upírku!

S jiskřivým pohledem číhala na Beth. Nehty slyšitelně škrábala po stole. To vše, spolu s krví na podlaze a jejími pootevřenými ústy, přesvědčovalo Beth, že to rozhodně není žádný drsný žert.

Stále ještě držela v ruce dveřní knoflík. Avšak když si všimla přijíždějícího výtahu, dveře za sebou prudce přibouchla. Na tomto patře byly ještě dva další byty a seznámit sousedy s Lilith právě v tomto nešťastném okamžiku by asi nebylo nejvhodnější...

"Co je to s tebou? Mluv se mnou! Odkud je ta krev?"

Lilithin obličej se stáhl v grimasu. "Neopovažuj se," opakovala své varování, "překročit tuto čáru!"

Beth se zasmála, třebaže jí vůbec do smíchu nebylo. Její pohled sledoval krvavou značku po celé její délce.

Je to opravdu krev?

Každopádně se čára táhla asi na metr od ní přes kuchyni a ložnici a tvořila přibližný kruh, v jehož středu dřepěla Lilith, jako by seděla modelem nějakému sochaři.

Anebo,pomyslila si Bethjako divoké zvíře, které si vymezilo svůj lovecký revír...!

V důsledku takových myšlenek se jí rázem zježily chloupky na rukou i na šíji.

Zachvěla se hrůzou.

A přece nemínila přistoupit na pravidla takové hry.

A udělala krok přes čáru.

Když pak uviděla, jak se na ni Lilith vrhla, stačila ještě na poslední chvíli uskočit nazpět. Zády opřená o dveře zírala nyní z bezprostřední blízkosti do Lilithiných krví podlitých očí a konečně pochopila, že buď bude hranici respektovat, anebo musí zemřít!

Bylo to absurdní, hotová tragédie - ale právě to četla Beth z grimasy, hyzdící Lilithin půvabný obličej.

Pozoruhodné bylo, že také Lilith respektovala vlastní čáru. Se syčivým oddechováním vyčkávala na druhé straně krvavé hranice, pokusí-li se Beth ještě jednou čáru překročit.

To však rozhodně Beth neměla v úmyslu!

Přemýšlela jedině, jak to zařídit, aby se tato příhoda nikdy nestala.

"Co se stalo?" zeptala se ještě jednou s bušícím srdcem. Náhle se jí to, co viděla před školou a o čem chtěla s Lilith mluvit, zdálo naprosto nesmyslné. Nebezpečí, jehož dech tušila celý den, nebylo už jen venku -bylo zde!

JEŠTĚ NENÍ VŠEMU KONEC!

Neblahá věštba na zrcadle ji udeřila do očí.

"Mluv!" vyzývala Lilith stísněným hlasem. "Mluv se mnou!"

S neustávajícím podezřením se počala sunout podél značky do kuchyně. Když vstoupila do této místnosti a Lilith zůstala za dveřmi, téměř si s úlevou oddechla.

Žíznivě se napila mléka přímo z láhve, jež stála v poloprázdné lednici.

"Já mám taky žízeň!"

Beth odtrhla láhev od rtů. V Lilithině hlase se chvěla zvířecká chtivost. Přesně odpovídající výrazu jejího proměněného obličeje, v němž se šklebilo cosi vlčího.

Beth jí podala láhev.

"Nééé. Ó, ne... Chci KREV!"

Tu chtěla po Beth už nejednou a také ji dostala. Ale ještě nikdy se nedožadovala takovýmto tónem. A ještě nikdy nebylo přitom tak zjevné, co její oběti hrozí...

Od setkání se zmutovanými wondjiny se Lilithino chování docela změnilo. Už krátce před probuzením vzpomínek na Creannin život se chovala, jako by byla nemocná. A také potom, co Storm odstranil ze symbiontu totem, nechovala se Lilith stejně, jako před všemi těmi událostmi.

Dosud se Beth pokoušela mít pro to porozumění. Kdyby byla pod takovým psychickým náporem, jakému musela vzdorovat Lilith, asi by se zhroutila.

Také nyní v ní převážila touha Lilith pomoci.

Ale jak mohla při ní stát v takovéto situaci?

Uložila mléko nazpět do lednice a znovu zamířila k Lilith. Napřáhla k ní prázdné ruce. "Jsem tvoje přítelkyně - nikoli nepřítelkyně. Vzpomeň si!"

"Vzpomínám si na chuť tvé krve," zasyčela Lilith. "Snad bys přece jen měla tu čáru překročit...?"

Beth se zachvěla zjevnou rozervaností, v níž se Lilith zmítala. Její hlas zněl, jako by ztratila veškeré zábrany - a současně jako by hledala pevný bod. Něco, co by jí pomohlo najít znovu samu sebe.

"Co se stalo?" zeptala se Beth. "Kde jsi byla, než ses dnes v noci vrátila domů? Neviděla jsem tě..."

Lilith si mlsně přejela jazykem přes plné rty. "Byla jsem..." - A umlkla.

"Kde?"

Náhle se počala Lilith třást. A pak se natáhla jak dlouhá tak široká na záda na podlahu a zůstala bez hnutí ležet.

Beth tu stála a neodvažovala se k ní přiblížit.

Mohla to být lest.

Zatraceně, pomyslila si.To jsme to dopracovali...

Potlačila svou bytostnou hrůzu a překročila krvavou hranici.

Sydney, Millers Point ,

Elias Shanton vzhlédl od své četby k digitálním hodinám nad kontrolním pultem právě ve chvíli, kdy na nich údaj 11:59 byl vystřídán čtyřmi nulami.

"Půlnoc," zamumlal. "Jak příhodné..."

A znovu se ponořil do knihy Johna Saula Běda, jestli se vrátí.

Saul byl Shantonův favorit, co se týče psychologických horrorů. King, Barker, Koontz... Ani ti nebyli špatní, ale do Shantonova čtenářského vkusu se nejlépe trefoval právě Saul.

Shanton miloval příjemné mrazení, kterého nikdy nedosáhl lépe než v noční atmosféře samoty tohoto zařízení, podobného bunkru. Zkoušel to i doma nebo při dovolené na pláži. Avšak při neustálém vytrhování mohl mistrovsky zaplétané nitky děje prostě jen přečíst, aniž by se před ním otevřel přístup do skryté mystiky, nahánějící husí kůži.

To tady to bylo jiné.

Tady mu tikání přístrojů na pultu nevadilo. Patřilo to k tomu. Shanton byl téměř přesvědčen, že když čte dialogy, slyší hlasy postav románu...

Náhle jej vytrhl řev poplašného zařízení.

Na okamžik se v něm ještě mísila hrůza z knížky se skutečným leknutím, než si konečně uvědomil, co se děje.

Sektor F 3 - severní hlásil výpadek jednoho jistícího prvku televizní ostrahy!

Shanton sklouzl pohledem k příslušnému monitoru - byl zhaslý.

Nic katastrofálního, ale každopádně porucha, která se musí odstranit. Nejlépe hned.

Elias Shanton už osm let sloužil noční služby ve velínu obrovské úpravny pitné vody, zásobující celý Millers Point. Zařízení pracovalo plně automaticky; i v noci. Avšak samozřejmě musel být stále přítomen někdo, kdo se v přístrojích vyznal. Čím je technika komplikovanější, tím je poruchovější. Devadesát devět procent všech poruch byly však jen takové maličkosti jako tato. Shanton už si vypěstoval dostatečnou rutinu, než aby podléhal pokušení hnát se na místo poruchy co nejrychleji.

Sektor F 3 - severní ležel na severní straně ve vnitřním kruhu nádrží.

Elias Shanton stáhl z opěradla židle svoji bundu, vzal kufřík s nářadím a opustil velín.

Nejprve výtahem a pak pěšky. Potřeboval deset minut, aby se dostal na obvodovou galerii, pod níž se dala spíš jen tušit nehybná lesknoucí se hladina obrovského množství vody. Osvětlení galerie dosahovalo sotva pár stop hluboko.

Kolikrát si Shanton maloval, co by se stalo, kdyby tento miniaturní oceán podléhal působení fází měsíce jako jeho "velký bratr". Příliv a odliv v tomto ohraničeném prostoru by poskytovaly divadlo právě tak děsivé, jako i úchvatné...

Náhle se Shanton zastavil a na okamžik dokonce zatajil dech, aby lépe slyšel.

Co to bylo?

Plesk - plesk - plesk...

Bez přestání, jak tikání nějakých hodin, ozývaly se tyto zvuky.

Sehnul se a otevřel kufřík. Chvíli nato se zavrtal paprsek světla z baterky do hlubiny, dokud nenarazil na hladinu.

Nebylo vidět nic než lehké čeření vodního povrchu.

Dal se znovu do pohybu. Asi za dvě minuty dorazil až na hlášené místo poruchy a pak zahlédl cosi, co sem proudilo skrze vylomenou mřížku ventilace.

Krysy!

Nepřetržitý proud krys, které se ani Shantonovou přítomností nikterak nevzrušovaly.

Pomalu mu docházelo, že právě ony jsou příčinou toho poplachu. Někde cestou skrze šachtu musely přehryzat kabel.

A zde...

Co vlastně dělají ZDE?

Shanton to věděl přesně - viděl to - avšak rozum se dlouho zdráhal skutečnost akceptovat.

Plesk - plesk - plesk...

Jedna krysa za druhou vylézaly z rozbité mřížky, přebíhaly po železném chodníku galerie a na dlaň širokým otvorem mezi chodníkem a zábradlím se vrhaly dolů do hlubiny!

Jakoby hnány nepřekonatelnou touhou po smrti...!

Elias Shanton posvítil přímo na krysy. Nemohl jinak. Ti malí čtyřnozí sebevrazi jej takřka magicky fascinovali. Tu si všiml něčeho, co předtím jeho pozornosti unikalo.

Mnozí z těch šedivých hlodavců byli poseti menšími i většími vybouleninami. Mnohé z těch otoků mokvaly a vylučovaly jakýsi sliz. Jejich oči jakoby Shantona úpěnlivě prosily, aby jim zabránil ve skoku.

Asi na minutu zůstal stát jako ochromený.

Vzápětí se proud krys přerušil, jako když utne.

Ustalo i to monotónní plesk -plesk - plesk.

Shanton cítil, jak se mu zvedá žaludek. Kolik krys se vlastně zřítilo do nádrže, nedokázal odhadnout. Ale náhle mu bylo jasné, že musí něco podniknout.

Okamžitě.

Rozběhl se nazpět k výtahu. Když se dopotácel až do velínu a chtěl sáhnout po telefonu, zarazil ho náhle vysoký pištivý zvuk.

Otočil se.

Na obálce zavřené knihy seděla boulemi posetá krysa a drze ho pozorovala!

Shanton se přesto přiměl zvednout sluchátko a vytočil číslo. Trvalo nepochopitelně dlouho, než si uvědomil, že vlastně neslyší vyzváněcí tón, ba že že neslyší vůbec žádný tón.

Telefon byl hluchý.

Když se obrátil, byla krysa, která seděla předtím na knize, pryč.

Shantonovi vyvstal na celém těle pot.

A pak bolestivě vykřikl, protože krysa mu naprosto bez námahy prokousla látku kalhot.

Podařilo se mu zvíře setřást a zahnat. Vzápětí se podivně uklidnil a přemýšlel, co to vlastně chtěl před setkáním s

krysami dělat.

Do ticha stále ještě bzučel poplašný tón, upozorňující na poruchu v F 3 - severním. A Shanton se sebral a šel opravit závadu. Tentokrát mu to trvalo trochu déle, než obvykle, neboť jeho myšlenky jako by se zpožďovaly.

Neshledával na tom nic zvláštního.

Asi za hodinu seděl opět na svém místě u kontrolního pultu.

A četl.

Že přitom drží knížku obráceně a písmenka má vzhůru nohama, mu vadilo stejně málo jako to, že se krysa vrátila nazpět k jeho noze -a s chutí ji ohryzávala...

Lilith otevřela oči.

Okamžik trvalo, než se její zrak přizpůsobil okolnostem.

Venku byla noc.

Teprve když se Lilith pokusila vstát z postele, všimla si, že je připoutaná. Za ruce i za nohy...

Dveře ložnice se otevřely. Zaplanulo elektrické světlo.

Beth na ni hleděla velice divně.

"Od kdy si potrpíš na hrátky se spoutáváním?" zeptala se Lilith.

Beth se stále dívala, jako by jí nedůvěřovala.

"Odkdy zase ty napadáš své nejlepší přítelkyně?" opáčila.

Nyní zase pro změnu hleděla divně Lilith. "O čem to mluvíš?"

"O tobě - a o mně."

"To mi taky došlo. Ale cos tím myslela?"

"Ty si na nic nevzpomínáš?" Znělo to víc než pochybovačně.

Lilith krátce zavřela oči. Ta pouta byla směšná. Byla si jistá, že by je dokázala přetrhnout jediným napnutím svalů. Ale z nějakého důvodu to nechtěla udělat.

Zatím ještě ne.

"Vzpomínám si," řekla rádoby lhostejně, "že jsem si lehla k tobě do postele a nechtěla jsem tě budit. Přišla jsem z Paddington Street a -"

"Toto je poslední, na co si dokážeš vzpomenout...?" Beth si založila paže na hrudi. Její blonďaté vlasy lemovaly nevyspalý obličej.

Lilith bezstarostně přikývla.

Avšak všechna bezstarostnost

rázem zmizela, když Beth řekla: "Tak to ti chybí celý jeden den!"

Lilith nevěřícně vytřeštila oči. A pak ještě víc, když se dozvěděla, jak přivítala Beth při příchodu domů.

"To - to přece není možné... Na nic takového si vůbec nepamatuji. Ani na žádný podobný sen. Spala jsem a teď se cítím vysloveně dobře!"

"Tak to se máš..." V Bethině hlase se stále ještě zachvíval strach, což Lilith s konečnou platností přesvědčilo, že všechno, co jí její přítelkyně vyprávěla, se skutečně přihodilo.

"Ty máš strach," řekla temně a pokoušela se zachytit Lálithin pohled. Ale Beth uhnula očima. "Ty se mě doopravdy bojíš, a proto jsi mě svázala...?"

Byla to čistě řečnická otázka.

Beth neodpověděla. Ale řekla: "Nejsi zdravá! Nevím sice, co to v případě ženy tvého druhu přesně znamená, ale vím, že tvůj problém je i mým problémem. Tak mi k čertu poraď, co mám dělat!"

"Uklidni se..."

Beth se hystericky zasmála. "Měla ses vidět předtím!"

Lilith znovu zavřela oči. Jakkoli úporně se snažila vybavit si v paměti alespoň nepatrný zlomeček toho, co právě o sobě slyšela, nedokázala vydolovat naprosto nic.

Vybavila si však své zážitky na Paddington Street.

A krysy.

"Zvláštní..." Ležela na přikrývce, ne pod ní. A pohledem objevila na více místech na svých nohách stopy po zraněních v boji se čtyrnožci.

Normálně by se rány už dávno zavřely. Lilith měla svalstvo s takovou schopností hojit se, o jaké si lidé mohou nechat jen zdát.

Alespoň dosud tomu tak vždycky bylo.

Nyní s údivem zjistila, že se jí zranění opět otevřela.

"Co je zvláštní?" zeptala se Beth.

Lilith jí stručně povyprávěla o svém rozhovoru s Warnerem a také o následující rvačce s hejnem krys. Také tam měla v paměti krátké okno - ale to určitě nemohlo mít žádnou souvislost s tím druhým, trvajícím celý den.

"Kousla tě nějaká?" Beth ohrnula rty.

"Nejedná."

A pak se Lilith dozvěděla, co Beth viděla ve škole v Darling Harbour.

"Takový hromadný výskyt krys přece není normální," uzavřela Beth své vyprávění. "A ona všeobecně pozorovaná agresivita těchto zvířat, ta už vůbec ne. Normálně jsou krysy totiž spíš plaché. A nesmíme také zapomenout, že první - nebo při nejmenším první známá1- oběť byla nalezena v Marillionově mrakodrapu. My obě víme nejlépe, co se tam doopravdy dělo..."

Lilith zamyšleně hleděla na Beth. Třebaže její přítelkyně jistě v duchu musela tušit, že jí Lilithina pouta nikterak

nezaručují bezpečí, zdálo se, že její napětí přece jen trošku polevilo.

Zanechala jsem nesmazatelný dojem, pomyslila si Lilith bez jakékoli hrdosti. Byla znepokojena, třebaže to nedávala najevo. Její duševní zatmění ji znepokojovalo bezpochyby ještě víc, než její přítelkyni.

Čí krví vlastně udělala tu čáru?

"Ta čára tu ještě je?" zeptala se.

Beth s úšklebkem přikývla.

"Kolik je hodin?" zeptala se Lilith.

"Za chvíli bude svítat."

"Tak jeď dnes do práce trochu dřív."

Beth se za kontaktními čočkami zablýsklo. "A co máš ty v plánu?"

"Přemýšlet," řekla Lilith. "Chci přemýšlet a taky trochu pozorovat samu sebe. Postav telefon vedle mě. A než se vrátíš, zavolej. To ti prozradí, jestli jsem ještě sama."

Falstaffova klinika, Sydney

"A vy jste na sobě pozorovala nějaké změny?" zeptal se doktor Hemsfield.

Cindy Walkerová zírala upřeně do imaginárního bodu za lékařovými zády. A neohebným jazykem se zeptala: "Jak je mu, doktore?"

"Pořád stejně."

"Lžete! Řekněte mi, doktore, pravdu! Mám na to právo!"

"Nemá žádné bližší příbuzné?" otázal se doktor Hemsfield namísto odpovědi. Zdálo se, že ani jeho jazyk neposlouchá jako obvykle.

Cindy zavrtěla hlavou. "Pokud vím, tak ne."

"Zatím jsme zjistili domnělého přenašeče infekce," řekl doktor. ",Mrtvá krysa. Původce se však nepodařilo izolovat. Ani u doktora Hotsteppera ne. Jen změněný krevní obraz poukazuje na nějakou dosud neznámou variantu moru..."

"Nechtě si ty řečičky, doktore! Jak je na tom Clarence?"

"Nejsem si jist, jestli bude pro vás dobré, když se to dozvíte. Ale v každém případě by mělo tragické důsledky, kdybyste na sobě už zjistila symptomy a zamlčela mi to..."

"Jsem oukej," ujistila ho.

Lékař však měl i nadále pochybnosti a nikterak se s tím netajil.

"On už... zemřel?" otázala se Cindy, bledá jako stěna.

"Ne."

"Ale asi se mu nevede nijak zvlášť, co?"

"Ne, nijak zvlášť." Doktor Hemsfield chvíli přemýšlel a pak řekl: "Asi před hodinou upadl do hlubokého komatu. Nevíme, jestli se z něho ještě někdy probudí..."

Pocit, že je sledována, pronásledoval Beth celou cestu z podzemní garáže pod jejím domem a do centra města.

Nějakou chvíli si doopravdy myslela, že se jí Lilith zavěsila na paty.

Už začínám trpět stihomamem, pomyslela si stísněně.

Když vstoupila do redakce, byla židle u jejího stolu obsazena. Někým, kdo směl.

"Už zase na nohou?" zeptala se Beth s přehnanou veselostí.

"Už bylo načase," přikývl veterán, jemuž se nad břichem houpal obligátní fotoaparát a v koutku úst vězel obligátní doutník. Obojí nezapálené, což bylo v případě fotoaparátu jistě méně nápadné. "Můj život po abstinenci, jak jste to sama květnatě nazvala, se započal. Opět jsem se vrátil mezi živé. Se všemi stinnými stránkami."

"Stinnými stránkami?" Beth se posadila na okraj stolu. "Jakéže ,stíny' vás sem hnaly tak brzy?"

Marxx zatím ještě ve své skleněné kukani netrůnil. Už jenom to shledávala Beth dostatečným důvodem, aby do práce chodila s prvním kuropěním častěji.

"Jenom si dělejte vtipy," zabručel Moskowitz zasmušile. Vyndal si torpédo z úst a tvaroval jeho nasliněný konec. "V mém věku se každý den nemoci vykládá nepříznivě - a já jsem si poležel až až, však si vzpomínáte."

"Vzpomínám si."

"A tak jsem si říkal, okouknu to venku, dokud je tam ještě nějaký zmatek. Pomalu bych se chtěl zase dostat do toho..."

"Takže váš první den po chřipce?"

Moskowitz přikývl a opět si zasadil doutník do rýhy v koutku úst, jež se mu tam utvořila za dlouhá léta. Zřejmě kdyby někdy připadl na úchylnou myšlenku, aby si ještě na stará kolena pořídil dítě, zajisté by jeho politováníhodný potomek po něm tuto jizvu podědil.

"Máte to vůbec ještě zapotřebí, nechat se od Marxxe buzerovat?" zeptala se Beth, jež z této rozmluvy měla požitek, právě proto, že byla v podstatě o ničem. "Vlastně byste už mohl mít vystaráno, ne?"

Ve stínu doutníku se objevil na jeho tváři mazaný úsměv. "Nedělám to kvůli sobě - nebo alespoň to není hlavní důvod."

"A co tedy?" podivila se.

"Dělám to pro něho. Moe potřebuje kolem sebe důvěrně známé figury, na které může odložit své životní frustrace. Mě zná ze všech nejdéle. Proto si u mě popouští ventil s dvojnásobnou radostí. A pak... no jo, mně to zas tak moc neudělá."

Beth pochybovačně zvedla obočí. Než se však k tomu mohla nějak vyslovit, pokračoval: "A krom toho se mi doneslo, že se tu někdo pokouší odloudit mi moji nejmilejší parťačku. A něco takového nemohu strpět. A tak jsem musel spolknout tu hořkou pilulku a opustit své lože!"

"To myslím Seymora."

"Seymor je obyčejná kariéristická zdechlina. Vám nesahá ani po kotníky!"

"Já vím. A vy mi můžete líbat boty, že vás před ním uchráním - alespoň na tak dlouho, než mě tamten nahoře odsoudí k definitivní abstinenci!" A Moskowitz ukázal ke stropu, nad kterým se nacházelo ještě několik pater. Avšak pravděpodobně měl na mysli instanci, sídlící ještě trochu výš.

"To s těma nohama," usmála se Beth, "byste měl radši vzít zpátky. Ještě by mě to mohlo přimět k tomu, abych se raději rozhodla pro Seymora."

Chvíli se ještě špičkovali. Pak Moskowitz vyklidil židli. "Jak jsem slyšel, obchází to stále ještě ve městě a okolí. Požádám Moea, aby nám dvěma dal nějaký společný úkol -hned, jak sem dorazí, dobře naladěn z dobré snídaně."

"Obávám se, že to nebude snadné. Momentálně teď pro mě nemá moc slov uznání..."

"Nechtě to na mně. Moea a mě spojuje několik věcí, o kterých nemá nikdo ani potuchy. Nerad o nich začínám řeč, ale jestli mě k tomu přinutí..."

Pokynul jí na pozdrav a odporoučel se.

Beth se posadila ke stolu a zjistila, že tato krátká mezihra způsobila zázrak. Barometr její nálady proti všemu očekávání opět stoupal. A ani zprávy, které se o chvíli později počaly soukat z dálnopisu, na tom nic nemohly změnit* třebaže šlo o věci znepokojivé.

Jedna seriózní agentura ohlásila dosud neidentifikovanou epidemii, která vypukla v městské čtvrti Millers Point a šíří se výbušnou rychlostí. O radu byl požádán finský expert na mor, který vlastně v Sydney pobýval jako hostující docent, a tento doktor Frans Stalberg také uvedl do souvislosti vypuknutí epidemie s krysí pohromou. Po dalším vyšetřování identifikoval pozdě v noci jako zdroj nákazy městský vodovod.

Vodovod byl okamžitě uzavřen a dodávka vody přerušena. Z vodojemu, pak byly vyloveny nesčetné zdechlé krysy.

Všechny tyto krysy utonuly - avšak bylo zjevné, že předtím všechny trpěly toutéž chorobou a že se tato choroba omezuje pouze na obyvatele města Sydney.

Poprvé se tu poukazovalo na pojem, při kterém každému, kdo jej slyšel, běhal mráz po zádech.

"Mor?" Beth tomu nechtěla nejprve věřit. Ale pak se uklidnila, protože dnes dokonce i nemoc jako mor - na rozdíl od středověku - pozbyla své největší děsivosti a je léčitelná.

Alespoň u lidí.

Avšak Lilith není člověk...

V Beth náhle procitlo podezření. Srdce se jí rozbušilo, když si představila, že by byla Lilith krysím kousnutím nakažena, a právě proto se chovala jako šílenec.

Nikdo nemůže říci, jak se morová nákaza projeví u někoho, kdo je člověkem jen z poloviny...

A když pak Lilith ani po několikerém telefonátu nezvedala sluchátko, klesla Bethina nálada opět na bod mrazu.

Lilith zachmuřeně zírala na telefon vedle sebe.

Hluk, který vydával, ji bolel v uších a ona se pokusila mrštit jím jednoduše proti zdi, aby jej umlčela. Namísto toho přetrhla pouta, která nikdy nebrala vážně, jako by to byla jen chatrná pavučina.

Bzučení telefonu ustalo.

Kolem Lilithiných úst se rozhostil nedefinovatelný výraz. Shlédla dolů na svoje tělo.

Její pokus, zprostředkovat symbiontu své přání ohledně oblečení, skončil fiaskem. Je-li to její, či jeho vina, to nezjistila. Akceptovala, že musí byt opustit "v hadrech".

Na ulici pak vzbuzovala rozruch. Mnozí chodci se zastavovali a hleděli na atraktivní ženu, jejíž dokonalá postava byla jen nedokonale zahalena něčím, co vzdáleně připomínalo roztrhané kožené šaty bez ramínek.

Mužskému světu konečně byl takový nezvyklý pohled celkem příjemný. Avšak Lilith si toho všímala právě tak málo, jako jedovatých pohledů několika žen, které se nemohly smířit s tím, že samy v takovéto "konkurenci " prohrávají.

Lilith nejkratší cestou opustila hustě zalidněné zóny města. Přitom se pohybovala bez jakéhokoli viditelného spěchu. V nepozorované chvíli sundala z jednoho kanálu poklop a vklouzla dolů do podzemního labyrintu, probíhajícího pod celým Sydney.

Kanalizace v ní probudila matné vzpomínky, které se jí vybavovaly-slabě, jakož i důvod, proč sem vlastně zamířila.

V noci muselo pršet. Lilith se až po pás nořila do chladného proudu, v němž se dešťová voda mísila se splašky z domácností v páchnoucí směsici.

Lilith smrad ignorovala a brodila se vodou ke svému vzdálenému cíli.

Vše plynulo. Nejen kolem proplouvající fekálie - nýbrž i její život.

Cítila, že dospěla k bodu rozhodnutí.

Následovala své předurčení.Následovala volání.

Několik hodin se pohybovala temnými prostorami, aniž by cítila únavu. Nakonec se dostala do sklepení, do jehož stěn byly zapuštěny těžké železné kruhy. Zde již podlaha nebyla pod vodou, voda protékala pouze úzkou stružkou. Usazeniny na stěnách však prozrazovaly, že i zde bývá vyšší stav vody. Lilith se nacházela v jedné z mnoha vyrovnávacích komor, které zabraňují tomu, aby při extrémních srážkách nedocházelo k přetékání kanálů.

Uprostřed místnosti byly kosti, bezpochyby lidské, navršené na hromadu do výšky dospělého muže. Navzdory jejich slonovinovému lesku nevypadaly staře.

Lilithiných myšlenek se však tento obraz ani nedotkl. Aniž by zaváhala, došla až k nejbližší stěně, kde na ni čekaly řetězy, Řetězy z nějakého černého "kovu", lehkého jak pírko, si sama nasadila na krk i na zápěstí a dobrovolně se spoutala.

A v tu chvíli procitla ze své letargie.

Zaslechla hudbu.

Hru na flétnu.

A pak se objevila bláznivá postava...

Beth začínala mít hrůzu z vlastního bytu. Třásla se, když otvírala dveře a třásla se, když procházela místnosti. V ložnici našla jen zbytky přetržených pout - nic víc.

Žádnou zprávu, nic.

To už není ta Lilith, kterou znám -nebo kterou jsem se domnívala znát, pomyslela si.

Už jen ta pouhá myšlenka ji bolela.

Neměla s ženami štěstí. Ani s exoty...

Moskowitz seděl dole ve voze. Právě spolu mířili na Falstaffovu kliniku, kde - jak se už proslechlo - byli vyšetřeni a v karanténě drženi první nemocní morem.

Zajížďku do bytu si Beth u Moskowitze vyboxovala poměrně bez problémů, třebaže skutečný důvod mu samozřejmě zatajila.

A teď tu stála a nevěděla co dál.

Když uslyšela v obýváku kroky, myslela si, že za ní přišel její kolega. "Moment!" zavolala a rychle uklidila zbytky pout.

Rukou si přejela po unaveném obličeji a vyšla z ložnice, kde stejně nikdo nebyl.

"Mosku?"

Zvuky ji přilákaly do kuchyně.

Moskowitz byl k ní obrácen zády.

Opravdu Moskowitz?

Měl vlastně jen podobný kabát. Ale jinak se ten muž, který se k ní teď obrátil čelem, Moskowitzovi vůbec nepodobal, už jenom proto, že sotva měl něco z toho, čemu by se dalo říkat "obličej"...

"Sumnere...!" zasténala Beth. "Kdo vám dovolil...?"

Zhrozila se. Držel v ruce nůž a už zase jím do sebe šťoural. Avšak od jejich posledního setkání se s ním udala příšerná proměna. "Ne... nenadávat!" prosil plačtivým tónem. "Prosím... nenadávejte mi! Musel jsem to udělat. Prostě jsem vás musel zase vidět!"

Znělo to jako kocouří zamilované mrouskání. Avšak ono sebemrzačení, které přitom provozoval, se k obrazu vůbec nehodilo.

Vůbec nic už nezapadalo do obrazu.

Obličej Eda Sumnera vypadal, jakoby ožraný nějakým zvířetem!

Beth se zapotácela. "Potřebujete -pomoc..."

Zdálo se, jako by ji vůbec neslyšel. "Nezlobte se, prosím! Půjdu, jestli mě vyženete - půjdu hned. Ale nezlobte se...!"

Beth zírala na jeho paži s vyhrnutým rukávem. Sumner krvácel, ale vzhledem k tomu, co neustále prováděl s nožem, poměrně málo. Na paži měl také četné vybouleniny. Mnohé byly zbarveny žlutohnědě. Špičkou nože je bez ustání propichoval se stejným výrazem ve tváři, jako mají jiní lidé, když si dělají manikúru.

Beth se obracel žaludek. Nečekala, až odejde Sumner, nýbrž sama se obrátila na podpatku a chtěla vyběhnout z bytu ven.

Avšak Sumner zareagoval tak obratně, jak by to od něho Beth nikdy nečekala. Těsně u dveří z bytu ji dohnal a zatarasil jí cestu.

"Nechtě mě projít!"

"Nejprve se musím úplně vyzpovídat... Kdo ví, kdy k tomu zase seberu odvahu..."

Beth již vytušila, co jí chce tak teatrálně sdělit. Bylo mu to možno číst v jeho blouznivých očích.

"Zamiloval jsem se," vyslovil se konečně. "Do vás! Nikdy bych si nemyslel..."

"Budu křičet! Zburcuji křikem celý dům, jestli okamžitě -"

Natáhl ruku s nožem k ní, a když viděl, jak sebou trhla, pustil nůž na zem a natáhl k ní obě ruce. "Chci se vás jenom dotknout..."

Beth mu však nehodlala dovolit ani to.

V žádném případě.

Yersinia pestis se latinsky jmenuje původce moru, proti kterému existuje při včasném léčení účinný prostředek: tetracyklinové kapsle. Avšak nyní se již ozývaly hlasy, předpokládající mutaci tohoto původce, jenž by mohl být proti antibiotikům odolný.

Konečně pro podrobnější informace na toto téma si právě jeli s Moskowitzem na Falstaffovu kliniku...

"Pracky pryč!"

Sumner dotčeně spustil paže. Obrátil se jako zpráskaný pes, ještě jednou se zarazil a zeptal se: "Opravdu ne...?"

Beth byla téměř ochromena strachem, třeba si to ještě rozmyslí a zůstane. Avšak on otevřel dveře a vyšoural se na chodbu.

Reportérka přiskočila a prudce dveře zabouchla.

Vtom ji vyděsil příšerný, vysoký, nelidský řev.

Ve výši kotníků bylo cosi přiskřípnuté mezi dveřmi a rámem.

Když pak Beth impulsivně ještě jednou dveře pootevřela, upadl na podlahu ocas krysy, která opouštěla byt jen o zlomek vteřiny později než Ed Sumner.

Tři kroky od ní se ten podivný pištec zastavil a nestydatě si Lilith prohlížel. Na hlavě měl šišatý cylindrovitý klobouk, na něm se mu houpala zdechlá krysa. Krk se mu skoro celý ztrácel v načechraném límci, který by se hodil spíš

ke klaunskému kostýmu, a hlava vypadala, jako by byla do tohoto límce "našroubovaná". Také zbytek oblečení - kalhoty po kolena, meč u pasu a boty na způsob sandálů - to vše vypadalo spíš jako součásti divadelního kostýmu.

"Kdo jste?" zeptala se Lilith. "To vy jste mě sem vylákal?"

Mladý chlapík na ni však jen dál bez ostychu zíral, aniž by na okamžik přerušil své pískání. Za ním se ve vodní stružce objevily první krysy -rozhodně životnější, než exemplář na jeho klobouku. Obratně držely čenich nad vodou, zatímco nožičkami groteskně, avšak účinně hrabaly.

Lilith si hned dokázala spočítat dvě a dvě. Bylo jí jasné, že sem nepřišla ze svobodné vůle. A od své rvačky se smečkou krys věděla, že tito šedí hlodavci mají zvláštní význam v tomto ještě-není-všemu-konec-traumatu.

"Co mi chcete?" zeptala se. "Proč jste mě sem přivlekl?"

"Já...?" S úsměvem na chvíli přestal pískat. Krysy, táhnoucí se za ním dlouhým procesím, se okamžitě počaly topit.

Mladík s omluvným gestem přiložil flétnu opět ke rtům a znovu počal vyluzovat onu tesknou melodii, jež, zdálo se, dokázala zahřát srdíčko obzvlášť krysám.

Hlodavcům se okamžitě navrátil pud sebezáchovy. Znovu vyplavaly na hladinu. Vzápětí vylezly ven se strouhy a v následujících vteřinách to vypadalo, jako by je pištec přesně cílenými tóny dirigoval přímo k té hoře kostí uprostřed sklepem.

Lilith pocítila na jazyku nepříjemnou pachuť, když jeden mokrý kožíšek po druhém se počal proplétat mezi kostmi neznámých mrtvých.

Nakonec pištec zase píšťalu odložil od rtů a rukávem své kazajky si setřel z čela neviditelný pot. "Fuj! To tedy byla zase fuška..."

Lilith se však nenechala zmást. "Čekám," řekla.

"Na co?" otázal se nevinně.

"Na odpověď."

Usilovně přemýšlel. Na jeho hladkém chlapeckém čele se objevily hluboké vrásky. "Já jsem Benny!" řekl nakonec.

"Fajn, Benny," odpověděla Lilith, která už zase odložila svoji dočasnou nejistotu a cítila se schopná vyrovnat se se situací - alespoň na tak dlouho, než se dozví, co je to vlastně za situaci.

Mezitím už vyzkoušela sílu řetězů. A musela zjistit, že to není jen tak nějaké obyčejné železo, které by se dalo snadno přetrhnout. Snad to byla náhoda, že jejich čerň Lilith hned připomněla sídlo démonů v Marillionově mrakodrapu. Avšak ty řetězy na rukou a na kolem krku ochromovaly a oslabovaly, jako by z Lilith vysávaly životní sílu. Nyní jí bylo jasné, že vlastními silami se z toho nedostane.

Bylo to absurdní: tolik dosavadních zkoušek a nebezpečí překonala, aby nakonec kdesi v sydneyských kanálech padla za oběť nějakému... no ano, čemu vlastně?

Benny pokrčil rameny. "Tak já zas musím dál." Ťukl prstem do krempy klobouku. Zdechlina, která se mu houpala téměř přímo před obličejem, mu zřejmě nevadila ani trošku.

Lilith zpočátku ani nevěřila, že to myslí vážně, a že ji doopravdy tady nechá samotnou. Ale zdálo, že si netropí žerty.

"Stůjte!" volala za ním, když se opět vydal na další pochod. "Pomozte mi! Vysvoboďte mě!"

Také pokus získat ho do svého hypnotického vlivu, skončil, jak se Lilith od počátku obávala, žalostně; v podstatě se ani moc nesnažila.

Pištec se ještě nakrátko jednou obrátil. "Nemám čas. Bohužel. Musím vodit ty bestie. Beze mě jsou úplně pitomé. Nikdy by nenašly cestu..."

A po těch slovech se už nedal zastavit. Ještě chvíli poté, co zmizel z dohledu, slyšela Lilith zvuk, jak se brodí vodou, namísto aby šel vedle stružky po suchu. Teskná melodie se již neozývala. Jediné, co zbývalo a dělalo jí společnost, bylo krysí hejno, které Benny přivedl.

Ale ani krysy neprojevovaly o Lilith žádný zájem, nýbrž se zavrtávaly hlouběji do hromady kostí.

Během několika vteřin všechny zmizely. Pouze mlaskavé zvuky prozrazovaly, že jsou tam a že něco kutí.

A Lilith nebyla nijak zvlášť zvědavá poznat, co...

Šok ze Sumnerovy návštěvy ještě cítila Beth ve všech kloubech. Rovněž s tím, že krysy už pronikly i do jejího bytu, se dokázala těžko vyrovnat. Takřka příšerná byla však hrůza, kterou v Beth zanechalo Sumnerovo znetvořené tělo.

Byl nakažen morem? Pokud ano, tak potom nemoc počala rozežírat nejen jeho tělo, nýbrž i rozum!

VŠUDE zde zanechal své stopy, pomyslela si s mrazením v zádech. Kdo ví, čeho všeho se DOTKNUL...!

Zabzučení zvonku ji vytrhlo z přemýšlení, právě když se zabývala dezinfikováním bytu.

"Ano?" zeptala se přes zavřené dveře.

"Sakra, kde jste?" rozčiloval se Moskowitz.

Otevřela.

"Co se stalo?" Poznal okamžitě, že je úplně vynervovaná.

Koktavě mu vylíčila své setkání s krysou - o Sumnerovi se nezmínila a Moskowitz ho zřejmě nepotkal, jinak by se o tom nápadném hostu jistě zmínil sám.

"Měla byste vyrozumět zdravotnické orgány," řekl. "Nebo alespoň nějakého deratizéra..."

"Sotva bude mít ještě nějaký volný termín..."

Pokýval hlavou. "To je pravda... Co je? Pojedeme, nebo vás mám u Moea omluvit?"

"To si nemohu dovolit. Jedeme..."

Byla ráda, když zase opustila byt. Nyní věděla, že Lilith tu není. Avšak stále ještě neviděla, kam a proč odešlá...

Když nastupovali do auta, Beth se ještě na okamžik zarazila. "Vždyť vy krvácíte..."

Moskowitz se nevzrušeně usmál a schoval ruku. "Prostě nemehlo...Malé škrábnutí. Nestojí za řeč. Když jsem se šel po vás podívat, dveře od výtahu mě trošku skříply... To přežiju."

Beth lehce přikývla.
Moskowitz si lehce krvácející zranění přitiskl k ústům a nasál, jako by to byl jeden z jeho obávaných doutníků.
Beth zapnula rádio, z něhož se linuly nové hororové zprávy o epidemii v Millers Pointu. Také na jiných místech města byly hlášeny případy dosud neznámé nemoci, při níž nakažení zničehonic upadali do komatu...
Vyjeli z podzemní garáže. Začínalo pršet. Jejich cílem byla Fastaffova klinika.
A přece tam nikdy nedorazili.

Symbiont jí visel na těle jako mrtvý.
Lilith se již několikrát pokusila navázat s ním kontakt. Marně.
Stejně neúspěšně se znovu a znovu pokoušela zbavit pout, které si předtím sama nasadila. Avšak kruh kolem krku, ani smyčky kolem zápěstí se nedaly uvolnit. Přimkly se k její kůži právě tak těsně, aby nebránily cirkulaci krve a umožňovaly dýchání. Neponechávaly však ani centimetr vůle.
Ani články řetězu, ani jejich ukotvení ve zdi, nepovolily o jediný milimetr. "Materiál", ze kterého byly řetězy zhotoveny, Lilith zcela citelně zbavoval síly.
Benny se už neukázal.
Zato se po chvíli znovu objevila první z krys, které předtím zalezly do hromady kostí.
Mlaskavé zvuky poněkud zeslábly, byly nyní již sotva slyšet.
Lilith v duchu strnula, když si uvědomila, jak dokážou být tito hlodavci žraví. Rány, které utrpěla v Paddington Street, ji sice už nebolely, ale stále ještě byly viditelné.
Už to bylo neobvyklé.
Smečka, kterou Benny přivedl do kanalizace, by při Lilithině momentální situaci měla pramálo práce s tím, aby jí způsobila nové, strašlivé rány. A dost možná Lilith brzy přibude na hromadu, kterou měla celou tu dobu na dohled...
Nečekala nic jiného, než že se krysy na ni vrhnou, když nyní počaly jedna po druhé vylézat z hromady kostí a cupitaly směrem k ní.
Opět pochodovaly v zástupu, jako by byly na jednom dlouhém provázku. A přece se strašlivě změnily. Přišly sem jako docela obyčejné krysy. Avšak nyní, jako by byly rozežrané jakousi rakovinou. Puchýře a vybouleniny, pokrývající jejich těla, byly místy větší než krysí hlava.
Lilith zírala do očí první kryse v řadě a četla v nich: TAK...
Krysa zahnula doleva. Oči další říkaly: LEHKÉ...
Oči třetí: TI...
Čtvrté: TO
...URČITĚ
...NEUDĚLÁM.
Každý pohled byl jedním střípkem zprávy. Na půl stovky krys - na půl stovky "slov".
Lilith trnula víc a víc. Kruhy kolem krku a zápěstí jako by se odteď s každým dalším slovem víc a víc utahovaly. Lilith se domnívala, že se každou chvíli musí zadusit.
Nemohla nic dělat. Před ní se míhaly výhrůžky a ona nedokázala ani zavřít oči.
ZAJDEŠ PRÁVĚ TAK BÍDNĚ JAKO JÁ
POZNÁŠ CO TO JE ZABÍT STVOŘITELE
CHTĚL JSEM VELIKÉ STVOŘENÍ
MÉ DÍLO NEBUDE UŽ NIKDY VYKONÁNO
NYNÍ JSEM MRTEV
NYNÍ MUSÍ VŠE ZAHYNOUT
A NIKDY JIŽ ZNOVU NEPOVSTANE...
Ještě dlouho poté, co poslední krysa zmizela, aniž by kterákoli z nich Lilith napadla, slyšela poloupírka ozvěnu kletby, která jí dala najevo, ve kterém koutě má hledat svého nesmiřitelného protivníka.
Teprve jasný tón flétny ji zbavil toho děsivého sevření.
Benny se vracel.
Přiváděl další hejno krys. Šly za neodolatelným zvukem jeho píšťaly, aniž by se zdráhaly. Že Bennymu jedna z nich slouží za ozdobu klobouku, jim zřejmě vůbec nevadilo.
Lilith mlčky sledovala, jak se do detailu opakuje stejné divadlo, které viděla už jednou. Šedí hlodavci plavali v řadě stružkou, těsně před hromadou koster vylezli z vody a vrhli se k holým kostem.
"Když už mi nechceš pomoci," zavolala Lilith na krysaře, když oddálil píšťalu od rtů, "tak mi aspoň prozraď, jaký má smysl to, co děláš!"
Asiat s mandlovýma očima přistoupil až k ní. "Jsi velice... hezká," řekl.
"Ty taky," zalichotila mu Lilith.
Přikývl. "Líbí se ti mé oblečení?"
"Je - mimořádné."
Znovu přikývl. Věčný úsměv kolem jeho rtů zmizel. "Taky bych rád znal smysl toho, co dělám..." Pokrčil rameny a prudce se k Lilith obrátil zády. "Musí to být něco strašně důležitého. Nemohu přestat. Jsou tak hloupé - beze mě. Nikdy nenajdou cestu..."
Třebaže to bylo beznadějné, pokusila se Lilith zadržet jej. Bennyho společnost byla lepší než žádná -anebo než společnost hejna, které právě přivlekl. i
"Kdo jsi byl předtím, než ses stal krysařem?"

Mlčky opustil sklepení. Chvíli ještě hloubal o Lilithině otázce. Jeho pohyby byly o něco neohrabanější než obvykle. Ale pak zřejmě přání dozvědět se víc o své vlastní identitě jednoduše zavrhl.

Stále sílící hučení vody dávalo tušit, že z této strany se nelze nadít ničeno dobrého. Voda se stále ještě držela ve strouze, avšak hladina počala povážlivě stoupat.

Prší, pomyslila si Lilith.

Když její pohled padl opět na hromadu kostí, krysy v ní už dávno zmizely a jen s největší námahou mohla slyšet v narůstajícím hučení vody jejich mlaskání. ,

Brzy se zase vrátí. Strašlivě změněné. Nakažené morem.

A Lilith si musela klást otázku,

jaké vyhrůžky se budou zračit v jejich očích...

AI Weinberg seděl za svým psacím stolem jako loutka. Z televize se na něho valily další katastrofické zprávy. Ať už přepnul na jakýkoli kanál, všude jen jedno téma: morová epidemie, šířící se Velkým Sydney jako požár!

Návštěvník pokynul starostovi hynoucího města. "To stačí. Vypni to!"

Weinberg poslechl.

Telefonní zařízení na jeho stole signalizovalo hovory na všech linkách.

Weinberg to ignoroval. Byl ze všech těch hovorů už ochraptělý. Media mu dělala ze života peklo. Ze strany vlády se to zatím udržovalo v hranicích snesitelnosti. Tam sedělo na správných místech dost jedinců jeho druhu.

"Co mám dělat?" zeptal se bezradně.

Hora se na něho podíval. Své jméno nenesl náhodou. Představil se totiž Weinbergovi jako nový vůdce klanu pánů. Avšak ani on nepředstavoval dostatečnou sílu, aby služebnou kreaturu Weinberga vnitřně povzbudil.

"Nemůžeme dělat nic," řekl. "Musíme čekat."

"Na co?"

"Až jestli se ta krize zvládne nějak sama."

Weinberg se nedokázal smát - alespoň ne od srdce, jinak by to právě učinil. Nedokázal pociťovat ani roztrpčení, a přece mu bylo, jako by jeho mrtvé srdce sevřela jakási pěst.

"Čekat, až budou všichni mrtvi...?"

"Dosud jich zemřelo jen pár."

"Koma je předstupeň," řekl Weinberg. "Smrt bude následovat."

"Pak se na tom nedá nic změnit."

"Ani vy, mistře, neznáte příčinu?"

"Ne." Hlas zůstával chladný. Kreatura nemohla ani nic jiného očekávat.

"A co bude, když všichni zemřou?

Hora mávl nad otázkou rukou. "Až dosud," řekl, "se z našinců nenakazil ani jeden."

"Ale bez těch druhých taky nemůžeme žít věčně," řekl Weinberg. "Jestliže všichni pomřou - co pak?"

"Všichni nemohou zemřít!"

Weinberg se pochybovačně podíval na upíra, jemuž sloužil. Vnitřně jej deptalo uvědomovat si bezmocnost tak všemocné bytosti. "To nemůžeme vůbec nic dělat?"

"Nic víc, než co se udělalo. Sydney nesmí opustit jediný člověk. Ani po zemi, ani po vodě, ani vzduchem! Jestliže pomřou, musí to za každou cenu zůstat omezeno pouze na toto město! Máš všechna zplnomocnění. Armáda je informována..."

Hora se zvedl a opustil kancelář strnule jak marioneta.

MĚSTO UMÍRÁ

ALE TO JE TEPRVE ZAČÁTEK

PRO MÉ POSLY NEEXISTUJÍ HRANICE

ŽÁDNÁ PŘEKÁŽKA JE NEZASTAVÍ

VODNÍM POTRUBÍM SE VPLÍŽÍ DO KAŽDÉHO OBYDLÍ

NAJDOU KAŽDÉHO

TAK JAKO NAŠLI TEBE...

Všechno zase přestalo, když poslední krysa opustila horu z kostí a proklouzla kolem Lilith.

Nyní již musely krysy plavat. Voda přetekla přes okraj stružky a nyní pokrývala podlahu až po kotníky.

Lilith si byla jista, že už musí být v kanále spoustu hodin. Avšak svým zvláštním způsobem vidění mohla sotva určit, jestli je nahoře ještě den, anebo noc.

Čekala.

Až přijde Benny.

Nebylo toho příliš mnoho, v co ještě mohla doufat.

Ale na Bennyho, jak se zdálo, bylo v tomto směru spolehnutí.

Mezitím se jí párkrát zdálo, jako by ho zaslechla. Tu jeho hru na flétnu. Ale ukázalo se, že je to jen sluchový klam jejích předrážděných nervů.

Bez ustání si kladla otázku, co je jí vlastně souzeno. O tom "hovořily" krysí oči jen vágně. Možná má v tomto žaláři pomalu shnít. Bez krve to bude sice zdlouhavá, ale jistá věc. Lilith se ani neodvažovala vymalovat si všechna muka, která ji ještě čekají.

Třeba se však utopí...

Avšak tomu nijak zvlášť nevěřila. Déšť nenáležel do protivníkova plánu. Byla by to smrt příliš jednoduchá - a krom

toho sporná.

Může vůbec utonout nebo se udusit?

Už několikrát si kladla tuto otázku. Až jednou dostane přesvědčivou odpověď, bude pozdě vyvodit z toho nějaké poučení...

Nyní se ozvala Bennyho flétna naprosto nepochybně.

Po několika vteřinách vstoupil do místnosti. Sám byl docela promočený, avšak ani to mu nezabránilo, aby nepokračoval ve svém ponurém muzicírování.

Lilith vytřeštila oči, když uviděla, co tentokrát vede spolu s krysami.

Z hrudi se jí vydralo zasténání. Zmítal jí bezmocný vztek.

Na konci hejna šli dva lidé. Brodili se téměř již neviditelnou strouhou. Voda jim už sahala po stehna.

Jeden muž a jedna žena.

"Beth...!"

Beth nereagovala na zavolání. Sledovala krysaře jako hypnotizovaná. Lilith znala i toho muže. Byl to fotograf Moskowitz, který jim už několikrát pomohl. Také proti wondjinům. Posledně mu Lilith vymazala vzpomínky na jisté události. Moskowitz nepatřil mezi zasvěcené. Nevěděl nic ani o stvořitelských bytostech, ani o upírech.

Ale i kdyby se stal zázrak a ona vyvázla z této šlamastiky živá, bude stále těžší udržovat ho v jeho "nevinnosti"...

"Benny!" zvolala Lilith, když Beth a Moskowitz nereagovali. "Zatraceně, Benny!"

Asiat v kostýmu středověkého krysaře se nedal zmást, dokud jeho mnohonohé stádečko nedorazilo až k hoře kostí a neponořilo se do jejího nitra.

Beth a fotograf zůstali stát zrovna vedle. Jejich oči byly prázdné. A jejich tváře...

Lilith s hrůzou uviděla otoky, které měli její přítelkyně a ten muž na krku!

"Benny...!"

"Ano?" Přistoupil k ní.

"Pusť je! Ať už sloužíš komukoli, je pusť!"

"To nemohu. Poslouchají flétnu. Flétna poslouchá můj dech. A můj dech poslouchá..."

"Koho?"

"Jeho," řekl Benny a napřaženou rukou ukázal na kosti. "Je mi líto, ale zase musím pryč..."

Benny odešel.

A Lilith nemusela dlouho čekat, aby se dozvěděla, co měl krysař svojí odpovědí skutečně na mysli.

Nikoli kosti.

Ani krysy, které sem vodil ve stále nových hejnech.

Hlodavci se vrátili takřka vzápětí, co se zahrabali do hromady. Přesto měli už na kůži pod šedou srstí první boule.

JE ČÁS

STÁLE JEŠTĚ JSI NEPOCHOPILA

UŽ JDU...

Po tomto slovu již byly oči krys prázdné.

Další zvířata již míjela Lilith, aniž by jí věnovala jediný "pohled".

Už jdu...

Lilith upírala oči plné hrůzy k hoře z kostí, která se počínala hroutit. Cosi nezastavitelného ji bořilo, shazovalo ze sebe lidská žebra a stále více se objevovalo v zorném poli Lilithiných očí vidoucích i ve tmě...

Sotvakdy Lilith zahlédla něco tak ošklivého.

Tělo, které se vyhrabávalo z koster, tělo, které ze sebe setřásalo jako ztrouchnivělé větve vše, co mu po nezbytnou dobu sloužilo za bezpečný úkryt, se podobalo vzdáleně kryse. Ale na rozdíl od krys bylo nepoměrně obrovské (velké víceméně jako člověk), navíc jistými detaily prozrazovalo, že je původu jiného.

Mutace, pomyslila si Lilith. Ale mutace čeho...?

Další strašlivou věcí na té vynořující se postavě byl jakýsi krysí "opozdilec, " jenž stále ještě nořil svůj čenich do jedné z boulí, vytvarovaných jako struky, a naprosto slyšitelně z ní sál.

Co ta krysa takto sála - co sály všechny ty krysy před ní - to Lilith netušila. Ale třásla se před tím, aniž by to znala.

Nyní nesténala, řvala, svíjela se a kvílela. Celé její tělo jako by se náhle koupalo v jediné ohnivé lázni. Rány, způsobené krysami, pálily, jako polité kyselinou.

A pomalu, docela pomaličku se to obludné stvoření počalo sunout k ní. Jako smrdutou stopu za sebou nechávalo cáry jakési shnilé tkaniny. Okolní mokro té potvoře zřejmě nevadilo. Ostatně i sama cosi vyměšovala, jakýsi odporný sekret. Oběma

lidem, stojícím stranou, nevěnovala - zatím - jediný pohled.

Lilith viděla přicházet svoji smrt.

Ta smrt měla čtyři nohy, zplstnatělou srst a vážila nejméně metrák!

Při pohledu do očí obludy Lilith jako by opouštěly i poslední zbytky sil.

JSEM ZDE, projelo Lilithiným mozkem.

JÁ UŽ NEŽIJU

ALE MÁ POMSTA ŽIJE

ZASÁHNE TĚ

ZNIČÍTE

MNOU TI JE PŘISOUZENA SMRT

TOTO MĚSTO ZEMŘE SPOLU STEBOU

SMRT SE ROZBUJÍI TAM
KDE NEMÁM ŽÁDNÉ KOŘENY
TENTO SVĚT BUDIŽ MNOU PROKLET...
"Mluvíš," řekla Lilith, "jako bych tě měla znát. Ale já tě neznám. Jsi některá ze stvořitelských bytostí, které byly v Marillionově mrakodrapu, když jsem přinesla smrt?"
JSEM TEN KTERÉHO JSI PŘEMOHLA U STROMU
VYLÉČIL JSEM STROM Z JEHO BLUDU ŽE MUSÍ BÝT DOBRÝ
JSEM PÁN KRYS
JEJICH OČI JSOU MÝMA OČIMA
VIDÍM CO ONY VIDÍ
JSEM UPÍR, KTERÝ SE SÁM PROBODL KŮLEM
JSEM SMRT KTERÁ POŽÍRÁ TVÉ PŘÁTELE
A ÚPLNĚ NAKONEC I TEBE...
Lilith cítila, že smrt je již docela nablízku. Obluda ji teď hltala -očima.
Upír, který se sám probodl kůlem...
Kdysi byla svědkem takové sebevraždy. Před mnoha týdny, když ještě vůbec nic netušila o zvrácenosti wondjinů. Venku na pobřeží, v Nielsen Parku.
Vše poukazovalo na to, že démon, který byl zabit na tasmánském ostrově a jenž měl na svědomí její "služebníky", kdysi sídlil ve svatyni snového času v Nielsen Parku.
Ani dobrý, ani zlý, dokud se nenakazil magií DOMU.
Pak už i on byl zvrácený a z prachu upírova rozpadlého těla si stvořil nástroj, který mu umožnil vyjít ze skály, do níž se uchýlil před dávnými a dávnými časy.
Nakažen šílenstvím, odešel na Tasmánii a předal svoji nemoc dál tamějšímu wondjinovi ze stromu.
A tam na něho narazila Lilith.
Potrestala ho za to, co udělal dvěma tuctům lidí, kteří jí byli vybráni za služebníky.
JSI STRAŠNÁ...
"A ty jsi bezcitný. Ani nevíš, co opravdu hrůza a smrt znamenají. Jdeš jen za nenávistí, kterou tě infikovala nějaká nemocná bytost...!"
JSEM ĎÁBEL
PŘIZNÁVÁM...
Obluda prudce odvrátila pohled od Lilith. "Komunikace" byla přerušena.
Nyní se teprve Lilith roztřásla před tím, co viděla v očích této bytosti, která sama o sobě tvrdila, že je již dávno mrtvá.
Četla v nich víc než slova. Bylo to jako vize. Viděla jak lidstvo zachází na jistý druh moru, proti kterému neexistuje žádný prostředek.
Jen lidé.
Upíři zemřou později. I bez moru. A ani ne o moc později...
A pak uviděla, jak se ta přerostlá "krysa" přibližuje k Beth a Moskowitzovi.
K oněm dvěma lidem, kteří už nesli všechny znaky toho démonického moru. To ale "kryse" ještě nestačilo.
Jsem smrt, která požírá tvé přátele...
Lilith náhle pochopila, že tato věta byla míněna doslovně, a že ta hora koster tu není jen pro nic za nic.
Neměla však žádnou možnost tomu zabránit.
Nejprve ztratila Duncana Luthera - a nyní ztrácí Beth.
Jako by se jí opět tragicky potvrzovalo, že všechny, kteří jí pomáhají, stihne kletba, že musejí dříve nebo později kvůli ní zahynout.
Jsem osamělý stín - nikdy nebudu mít přátele, kteří by mě doprovázeli ze století do století. Ani od roku k roku...
Vykřikla ze zoufalství, když pohlédla těm dvěma do strnulých tváří, za nimiž byly uvězněny jejich duše. Byli spoutáni ještě pevnějšími řetězy než ona.
"Beth! Slyšíš mě? Probuď se! Uteč...!"
Mutant se však nedal zmást. Už jenom pár kroků jej dělilo od jeho obětí, které zabije, jen aby způsobil Lilith bolest - žádný jiný důvod nemá.
Nenávidí mě, pomyslila si Lilith. Ó, jak moc mě musí nenávidět!
V témže okamžiku se objevil Benny s dalším hejnem krys. Ve stále sílícím hučení vody Lilith hru jeho flétny přeslechla. Avšak nyní jej uviděla. Chlapce s nástrojem, vábícím celá vojska oněch hlodavců, kteří vzápětí roznášejí zkázu do celého města.
Žádná překážka je nezastaví. Vodním potrubím se vplíží do každého obydlí...
Na chviličku v Lilith vyklíčila naděje, že mutant třeba bude nyní zaneprázdněn těmito malými, hemžícími se roznašeči smrti. Neboť krysy se okamžitě na něho horlivě vrhly, aby opět mohly "sát". Avšak ani to nezastavilo tělo příšery. Šedí hlodavci viseli jako hrozny z černé srsti nestvůry, jež rozevírala chřtán.
"Benny!" vykřikla Lilith. "Překaz mu to!"
Bénny se zasmál tím samým dechem, jakým vábil krysy.
Pak zvedl flétnu a počal hrát k zabíjení.
Mohutný muž nacházel cestu jako náměsíčník. Vešel do města za prudkého lijáku a nyní se brodil divokou podzemní řekou k místu, odkud se ozývalo bezhlasé volání o pomoc.
Necítil únavu, třebaže proud byl silný a občas jej strhával.

Necítil ani strach. Jen obavu, aby snad nepřišel příliš pozdě a stihl paní zachránit.

Jakmile vstoupil z podzemní chodby do rozsáhlé klenuté síně, pochopil okamžitě situaci.

Rukama jako pádly pomáhal nohám probíjet se kupředu. Bez váhání se pak vrhl na morovou příšeru, právě se chystající pohltit dvě nové oběti.

Ruce mohutného muže se vnořily do "masa" nestvůry, jež okamžitě strnula uprostřed pohybu..

Také pohyby krys, které k ní byly přisáty, naráz ochably.

Muž byl beze zbraně. Měl jen ruce, které bez odporu pronikly obludě do těla, až nakonec...

Náhle držel v prstech ďáblovo srdce a táhl ho - ještě tlukoucí - ven z černého, boulemi posázeného, hnijícího těla!

Na okamžik ho držel v natažené ruce před sebou - pak ho hodil do vody, kam se za ním hladově vrhly i všechny krysy poblíž.

Avšak obluda sama se ještě s řevem vzepjala, aniž by si ještě všímala mohutného muže anebo obou druhých, tiše čekajících lidí.

S každým zakousnutím hladových krys do jeho vyrvaného srdce tasmánský ďábel zařval a škubnul sebou o něco méně.

A o chvíli později plavala na hladině rychle splaskávající mršina, sotva o něco větší než ostatní krysy, rozprchávající se do všech stran.

Obrovský, ramenatý muž se pak přiblížil k černovlasé ženě a její pouta pod jeho rukama praskla jako stará pavučina!

"Kdo-jsi?"

Lilith stále ještě nemohla uvěřit tomu, co viděla a co se stalo.

Obličej muže, který obludu porazil holýma rukama, jí byl povědomý - avšak nevěděla odkud.

Pak se to dozvěděla.

"Jsem tvůj služebník," řekl ramenatý muž a ji zamrazilo.

"Tvoje jméno!" vyzvala jej.

"Virgil Codd, paní."

"Jak jsi to udělal?" zeptala se Lilith, již zamrazilo ještě víc, zatímco se marně rozhlížela, kam se poděla obluda i krysy. Jen Benny ještě stál poblíž Beth a Moskowitze. Sklopil flétnu a zmateně se rozhlížel kolem sebe.

"Nevím," řekl Codd. "Měl jsem příkaz takto jednat..., ale nevím, od koho jsem ho dostal..."

"Co je s nimi?" Lilith ukázala na Beth a Moskowitze, kteří pořád ještě stáli nehybně jak solné sloupy. "Mohl bys pomoci i jim?"

"Ti už moji pomoc nepotřebují," odpověděl Codd.

Lilith zpočátku nevěděla, znamená-li to jejich smrt, či záchranu. Dobrodila se k Beth a přitom ignorovala, jakkoli to pro ni bylo těžké, dokonce i mladého "krysaře".

Známky moru mezitím oběma lidem z tváří zmizely. V tutéž chvíli se Bethiay oči pohnuly a rovněž do Moskowitze se vrátil život.

"Kde-?" začal větu, avšak vzápětí zase umlkl.

"Lilith...," sklouzlo Beth ze rtů. Avšak neznělo to právě přátelsky.

Falstaffova klinika

"Pojďte rychle!" Sestra, která doktora Hemsf ielda vytrhla z karanténní deprese, divoce gestikulovala, třebaže také pna se nacházela v karanténě. "Pan Hotstepper se probral!"

"On se - co?" Hemsfiel nejprve věřil, že se přeslechl.

"Probral se! Všechny tělesné funkce pracují normálně - veškeré symptomy, které jsme považovali za mor, okamžitě zmizely...!"

"Děláte si vtipy!"

Sestra Maybritt si však vtipy nedělala. O několik minut později se o tom mohl Hemsfield přesvědčit osobně. Clarence Hotstepper na něho hleděl ze své postele.

" Zažil j sem tedy hodně - ale tohle-to je zázrak-skutečný zázrak!" zvolal Hemsfield nadšeně. Vzápětí sestra Maybritt přišla s hlášením, že všechny osoby, vzaté dočasně do karantény, se uzdravily, jakoby obratem ruky!

"Musíme sice ještě provést nějaké testy, abychom měli naprostou jistotu, ale vaší přítelkyni můžeme už teď sdělit, že může být klidná. Ta bude šťastná jako blecha!"

"Moje přítelkyně?"

"Cindy Walkerová! Museli jsme ji pro jistotu vzít do karantény taky."

V tu chvíli doktor Hemsfield stejně nechápavě jako sestra Maybritt hleděli, jak zázračně uzdravený pacient Hotstepper dostal náhle záchvat zuřivosti.

"Cindy Walkerová?! Tu ženskou mi držte pořádně od těla! Je mi zle, když na ni jen pomyslím...!"

Lilith hned vycítila zeď, která se mezi ní a Beth objevila.

"Jak je ti?" zeptala se.

"Dobře," odpověděla Beth stroze. Pohledem sklouzla na Mosko-witze, jemuž se v očích nebezpečně jiskřilo. Zřejmě se nemohl rozhodnout, jestli tomu, co zažil, má věřit a přijít z toho o rozum, anebo to odehnat jako noční můru. .

"Snad mi už konečně někdo vysvětlí...?" Dál se však nedostal.

Lilith ho umlčela. Bude muset udělat ještě mnohem víc, aby mu tento zážitek vymazala z hlavy. Avšak Moskowitz, jak ukázal už při dřívějších příležitostech - byl její sugesci nanejvýš přístupný.

"Jak se cítíš?" obrátila se Lilith znovu na přítelkyni, již ještě před chvílí viděla ve spárech moru. Jaksi nedokázala věřit tomuto zázračnému uzdravení, způsobenému Coddovým zásahem.

Virgil Codd, bývalý policejní šéf Sydney.

Také on byl upírskou nemrtvou služebnou kreaturou. Jeff Warner ho "uzdravil" vrátil mu lidství. A spolu s ostatními pomocníky měl před několika dny čekat na shromaždišti na Lilith.

Zřejmě tam nedorazil včas. A to mu zachránilo jeho znovu nabytý život.

Když se Lilith otočila, stál Codd vedle Bennyho a něco si šeptali. Lilith nerozuměla ani slovo. Ale Asiatova tvář sebou trhala, jakoby pod sérií zásahů slabých, mířených elektrických výbojů.

"Jak se to stalo?" zeptala se Lilith,

když jí Beth ohledně svých "pocitů" vůbec neodpověděla. "Jak jsi k tomu přišla?"

Beth ukázala na Moskowitze a takřka nepřátelským tónem řekla: "Tady ten starý mě dostal. Co se nepodařilo Sumnerovi, to on dokázal. Když jsem nastoupila k němu do auta, krysy tam už na mě čekaly - on to věděl. Jeho kously už předtím..,"

Způsob, jakým Beth o fortografovi mluvila, vzbuzoval v Lilith neklid. Beth a Moskowitz spolu byli vždycky v dobrých vztazích.

Avšak v tuto chvíli mezi nimi zřejmě zavládlo nepřátelství.

Lilith chtěla Beth konejšivě obejmout, ale Beth se jí vymanila: "Pojďme. Toto místo už nesnesu ani chvíli!"

Lilith přikývla, třebaže měla pocit, jako by dostala elektrický šok.

Možná si to jen namlouvala - ale znělo jí to v tu chvíli, jako by jí Beth řekla: "Nesnesu tě Už ani chvíli..."

Připojili se ke Coddovi a Bennymu a zamířili ven. Také Moskowitz je následoval jako starý, unavený pes.

Hladina vody už zase počínala klesat. Skoro beze slova došli až k nejbližšímu žebříku, vedoucímu nahoru, a vylezli z kanalizace ven.

Lilith se toho, co venku uvidí, obávala.

Město v dusivém objetí moru?

Anebo epidemie zmizela s podivným mutantovým zánikem všude stejně?

Nahoře na temné ulici se od nich Benny oddělil.

Lilith ho chtěla zadržet, ale Codd jí v tom zabránil. "Nikomu už nebude škodit," řekl.

"Kam jde?"

"Na Paddington Street."

Lilith, vrtíc hlavou, hleděla za mladíkem v podivném kostýmu. Když už byl mimo dohled, stále se jí ještě zdálo, že slyší z dálky znít jeho flétnu.

Zamrazilo ji.

Potom obrala Moskowitze o všechny vzpomínky, které by mu mohly komplikovat život. Když od nich odcházel, vypadal tak osaměle, až to budilo soucit.

"Chudák chlap," řekla Lilith. "Ale opravdu nevím, co jiného bych s ním měla dělat..."

Beth její slova přijala jen s dalším, nezvykle opovržlivým gestem.

Zatímco se ve třech ubírali k reportérčině vozu, zaparkovanému poblíž, nebylo nikde už ani památky po onom krátkodobém chaosu, který město na čas ochromoval.

Zdálo se, že vše se vrátilo k obvyklému klidu.

Při vstupu do Bethina bytu jim opět padl okamžitě pohled na vzkaz na zrcadle. Popelavá hrozba stále beze změny vystupovala ze zrcadla.

Avšak Codd, jenž od Bennyho odchodu nepronesl jediné slovo, přistoupil k zrcadlu, vzal hadru, kterou se Beth a Lilith už předtím marně snažily nápis smazat, a zrcadlo utřel.

Ani jemu se to nepodařilo.

Alespoň na první pohled to tak vypadalo. Ale jen proto, žekonecvětyzůstal.

Začátek zmizel.

VŠEMU KONEC!

Lilithin pohled sklouzl zoufale ze zrcadla k Beth. A mrazivý způsob, jakým Beth její pohled opětovala, naznačoval, že toto nové heslo může být - co se jich dvou týče - do budoucna programem.

VŠEMU KONEC!

Příští Bethina slova jen velmi osobně potvrdila Lilithiny domněnky -a také velice zraňujícím způsobem.

"Byla bych ráda, kdybys opustila můj byt, upírko!" řekla. "Hned! A tohle strašidlo-," hlavou kývla směrem ke Coddovi, ,,-si vem s sebou! Nechci, abys mě někdy ještě obtěžovala. Nesnáším to tvoje mrtvé maso - táhni k čertu...!"

Téže noci

Ani závan, ani šramot to nebyly, co probudilo jemný instinkt služebníka. Přesto Codd otevřel oči.

Zvedl se - ale ne úplně nehlučně; Chvíli stál a pokoušel se o něco, co nedokázal: vidět skrze tmu. Přesto však se mu nikterak nestýskalo po časech, kdy jeho oči viděly i v nejtemnější noci.

Koncentrovaně naslouchal vlastnímu dechu - jakož i dechu té, která mu spala po boku.

Potlačil nával štěstí z toho, že ji našel a že jí pomohl. Pomalu procházel bytem. Opatrně ohmatával každou překážku, přičemž stále slyšel jen ten dvojí dech.

Přesto cítil přítomnost ještě něčeho jiného. Cizího a nebezpečného, co se jako stín plížilo místnostmi.

Došel až ke dveřím a otevřel je.

"Zmiz! Nepřibližuj se ke mně, nebo...!"

Lilith vyskočila v obýváku z gauče. Okamžitě pochopila situaci. Virgil Codd stál v otevřených dveřích do ložnice, že které se ozýval hysterický křik Beth MacKinseyové.

Nic se nezměnilo, pomyslila si Lilith deprimované, když vyskočila a zamířila ke dveřím. Odstrčila Codda, který se tomu nijak nebránil, stranou a prošla kolem něho do jasně osvětleného pokoje.

Beth napůl vztyčená seděla v posteli. V ruce držela nůž. Její tvář byla jakoby z vosku. Její výraz zračil spíš šílenství, než oprávněný strach.

Lilith zůstala stát s patřičným odstupem a ještě jednou se znovu pokusila navázat rozhovor. Už před hodinou jí Beth dala na vědomí, že by nejraději viděla, kdyby jí Codd a Lilith jednou provždy zmizeli z očí. To ještě Lilith její přemrštěné chování přisuzovala nedávným zážitkům v sydneyské kanalizaci - a tím je omlouvala.

Avšak nervová krize její přítelkyně trvala dál. Lilith se ještě ani nezmohla na slovo, a už Beth řvala: "Zmizte konečně! Nechci vás tu mít! Člověk si nemůže být jist životem..." Nožem šermovala před sebou. Pohledem klouzala mezi Coddem a Lilith, oči se jí třpytily, jako by s námahou potlačovala slzy.

Lilith na ni bezmocně hleděla. Potom se obrátila opět ke Coddovi. "Cos tady u ní chtěl? Mluv!"

Bývalý nástroj sydneyského upírského klanu na ni hleděl bez jakéhokoli vědomí viny. V hlase mu zněla trpkost. "Pátral jsem po něčem."

"Ano!" vyštěkla Beth v pozadí. "Pátral po mně - dost možná po mé krvi! Kdo říká, že je opravdu uzdravený? Kdo říká, že stále ještě neholduje svým starým zlozvykům jako-?"

"Opravdu, po čem?" obrátila se Lilith na toho velkého, kostnatého muže, jenž dlouhý čas vedl zdejší policii v takovém duchu, jak mu upíři přikazovali. Oni z něho udělali služebnou kreaturu a tenkrát opravdu dělal to všechno, na co si Beth ještě dobře pamatovala. "Po čem jsi pátral?"

Codd na ni hleděl svýma bledýma očima. Vypadal naprosto klidně. Zdálo se, že reakci té vynervované mladé ženy, ležící v posteli, registruje, avšak že jí nepřikládá žádný zvláštní význam. Takřka bezcitně řekl: "Já nevím. Už to tu není."

"Ale bylo to tu?"

Přikývl.

"Nebezpečí?"

"Ano."

"Upír...?"

"Ne."

Lilith už ztrácela trpělivost, neboť koutkem oka pozorovala, že Beth ztrácí trpělivost. "Řekni mi, co o tom záhadném nebezpečí víš! Má to co dělat s naším nejnovějším zážitkem? Swondjiny...?"

"Nemyslím... Nevím."

Lilith si vzdychla a rozhodla:

"Pojďme zase spát..." Počkala, až se Codd zase bez zaváhání otočí a přejde zpátky ke svému provizornímu lůžku na koberci. Potom se otočila zpátky k Beth: "Vidíš, že se nic neděje. Reaguješ přemrštěně. To je pochopitelné po tom všem, co máš za sebou. Ale -"

"Zmiz! Prosím!"

Lilith nedokázala zabránit tomu, aby jí náhlý smutek na okamžik nezamžil oči. Polkla a pak řekla: "Jestli to opravdu chceš, tak zítra časně zrána - půjdu. K ničemu tě - nenutím..."

Beth však nenaplnila Lilithinu naději, že nakonec se ještě všechno urovná. "Na to spoléhám! Ale jeho vem s sebou, až půjdeš! Je mi líto, ale déle vás dva už opravdu nesnesu...!"

Lilith nemohla dlouho zamhouřit oka. Škvírou ve dveřích viděla, že Beth nechala světlo v ložnici rozsvícené. Kdo ví, jestli ona může usnout.

Co se to s ní stalo?

Co dalo podnět k tomu prudkému odporu poté, co byly Lilith a ona ještě víc než jen přítelkyně? Také tělesně si dávaly mnoho. Beth hledala své sexuální uspokojení u žen - s muži jí to nic neříkalo. Právě díky ní Lilith nahlédla do něžností lesbické lásky a líbilo se jí to, třebaže ona sama se, jak poznala, cítila být přitahována obojím pohlavím.

Ale jejich vztah se už od samého počátku nikterak neredukoval jen na tělesnou lásku. Vzájemnou důvěru a odevzdanost mi musely vypěstovat. Avšak společně sdílenými zkušenostmi se nakonec jejich vztah stal natolik těsným, že jednoho dne šla Beth ve své náklonnosti ještě dál, než kdy jindy. Dala - v bezvýchodné situaci - Lilith napít své krve, nakrmila ji svou krví, když byly uvězněny ve světě pravděpodobnosti, kde kromě nich dvou byli, jak se tenkrát domnívaly, jen samí mrtví.

Jsme pokrevní sestry, pomyslila si Lilith - a stále méně chápala, jak mohla Beth toto všechno zapomenout nebo odhodit.

Oproti tomu na muže, jenž ležel na koberci u jejích nohou, si sama ještě nezvykla.

Zjevil se nečekaně v zatraceně škaredé situaci jakožto zřejmě poslední "služebník", předurčený DOMEM. Jediný, který přežil fiasko jejich nasázení proti zvráceným wondjinům.

Septem se otázala: "Slyšíš mě?"

"Slyším tě," dostalo se jí odpovědi právě tak tiché.

Viděla, že Codd má zavřené oči. Snad čekal, že se ho ještě jednou zeptá na tu epizodu předtím. Ód toho si ale už nic neslibovala, byly tu ještě jinačí věci, které jí nedaly spát.

"Jak jsi to udělal?" Bezmyšlenkovitě si rukou pohladila symbiont, jenž se k jejímu tělu přivíjel tak hebce a teple, jak už dlouho ne. Byl uzdraven z působení totemu, jenž do něj krátkodobě vstoupil. To, že nemohl Lilith nijak přispět na pomoc proti nebezpečí, do kterého se dostala v kanálech, bylo snad zavině no posledním zbytkem pozměněné wondjinovské magie.

Zdálo se, že Codd hned vytušil, co má na mysli. "Ani já jsem předtím nevěděl, že to dokážu," řekl. "Moje ruce se vnořily do těla toho..." Pokrčil rameny a nechal větu nedokončenou, protože ho nenapadal žádný adekvátní pojem pro onu bytost, která téměř ovládla celé Sydney morovou knutou. "Šlo to samo od sebe. Cosi mě přímo pudilo k tomu, abych vyrval srdce zla - na žádné jiné pocity si nevzpomínám."

"Srdce zla," mumlala Lilith jako duchem nepřítomná. Cítila, jak je ona sama tím vším unavená a zničená. Ta pouta jí ukradla spoustu sil. Aby zvítězila nad slabostí, bude velmi brzy zase potřebovat krev. Od Beth by ji už nedostala - ale to ani neměla v úmyslu.

Nechala si od Codda povyprávět, co všechno zažil od chvíle, co jej Jeff Warner vysvobodil z jeho nemrtvého bytí. Dozvěděla se, že na původní shromaždiště služebníků dorazil, když bylo už opuštěné. Nezamlčel ani místo svého pobytu před tímto šokujícím poznáním a po něm.

"Tys tu ženu - jak se jmenuje, Alice? - dvakrát opustil. Kvůli mně?"

Codd přikývl, aniž by otevřel oči. Jeho výraz se však téměř neznatelně změnil.

"Ano," řekl.

Lilith se obrátila k opěradlu gauče. Také ona zavřela oči. Takřka tělesně pociťovala Coddovu rozpolcenost. V tuto chvíli už nehrálo žádnou roli, jakých ohavností se dopustil ve službách upírů. Tohle byla jiná osoba. Někdo, kdo je zneužíván. Jí, Lilith, v užším slova smyslu a tou mocí, která Lilith stvořila, ve smyslu širším.

Musela se naučit zacházet s tímto vědomím. Nebo na to zajde.

"Máš nějaké vzpomínky na dobu své nemrtvé existence?"

Druhý jeho souhlas působil dojmem ještě stísněnějším. "Vzpomínám si na všechno."

"Víš i to, kam se klan uchýlil, když opustil svůj úkryt pod hřbitovem?"

"Dozvěděl jsem se to den před svým vysvobozením. Mohu tě tam kdykoli zavést."

"Zítra," řekla Lilith. "Zítra na to bude taky čas. Snad nám tam poskytnou stravu a přístřeší, když jim slíbím, že své nepřátele začnu zabíjet až pozítří..."

Codd nevěděl, co by na to odpověděl.

Zatímco Lilith přemýšlela, nakolik je smysluplné, či nesmyslné nadále se potýkat s jednotlivými upíry nebo klany, zatímco Liliový kalich je i nadále nezvěstný, pomalu usnula.

Také Codd počal oddechovat hlouběji. Avšak ani ne za hodinu jej opět jakési vyrušení přimělo vstát. A tentokrát mu ten stín byl osudný.

KONEC

Právě jste dočetli román s hradbami
Jistota dobré zábavy pro celou rodinu
Vychází vždy ve 4. týdnu v měsíci.
Své oblíbené čtení obdržíte
u všech dobrých prodejců tisku.
Máte-li zájem o předplatné, nalistujte si stranu 56.
Příští svazek 017
Poselství stínů

Magický mor byl překonán, avšak zanechal dramatický vedlejší efekt: citový svět uzdravených se převrací ve svůj protiklad. Lidé, kteří měli dříve rádi, v nich nyní probouzejí jen ošklivost a nenávist! Ani Beth není výjimkou; nedokáže již snést Lilithinu přítomnost, odvrací se od ní.

Lilith je zoufalá. Netuší, že to je teprve špička ledovce. Protože protivník, jenž průběh posledních týdnů jen pozoroval, nyní udeří. Jeho návštěva u Beth McKinseyové má strašlivé následky - pro ni i pro Lilith...

MťÍTE UŽ VE SVÉ KNIHOVNIČCE?

Pekelný vír
160 stran Kč60,-

Gregor Smirnov se stal jediným svědkem vzácného přírodního úkazu: do jezera spadla kometa a chlapec málem zahynu) v následující příbojové vlně.

Po této příhodě se Gregorova vesnice změnila v hrůzostrašné místo. Nikdo mu to nevěřil, jen Vladimír Golenkov, muž, který se chlapce přátelsky ujal, povolal "lovce duchů" Johna Sinclaira a jeho pomocníka Suka. Ti začali vyšetřovat pomstu doktora Horrora.

Šerif Smrt
160 stran Kč60,-

Nikdo nevěděl, jestli je živý nebo mrtvý, ale v myslích obyvatel kraje byl stále přítomný jako zlověstná legenda. Všichni by na něj rádi zapomněli, ale šířící se strach z "Šerifa Smrt" zvyšovalo záhadné zmizení dvanácti lidí. Vypadalo to, že se vrátil a šíří teror. Proto přijel inspektor John Sinclair, aby ho dopadl...

Spravedlivý
160 stran Kč60,-

Z ničeho nic se objevil ve vězeňské cele a zabil ty, kteří si odpykávali trest.

O něco později se objevil ve škole. Tím zachránil spoustu dětí z tenat šíleného psychopata.

Kdo to byl? Člověk, duch, anděl?

Dal si jiné jméno: Spravedlivý.

Skrýval však strašlivé tajemství...
Máte-li o knihy zájem, poukažte složenkou typu "C odpovídající cenu + 7 Kč příspěvek na poštovné na adresu:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53,602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce uveďte název knihy! Pište čitelně hůlkovým písmem. Knihy jsou odesílány postupně podle plateb, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.

V^PIDSRA
Vychází ve 4. týdnu Vydává Moravská Bastei (MoBa)
spoL s r. o.
Kotlářská 53, 602 00 Brno Sekretariát: tel. 05/71 18, linka 232
tel./fax: 05/41 21 28 50 Redakce: tel. 05/71 18, linka 216, 245, 288
Šéfredaktorka: Eliška Nováková Technická redaktorka: Mirka Zedníčková
Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno
Adrian Doyie - Mor v Sydney
Překlad: František Ryčí
(c) MoBa, spol. s r. o., 1996
(c) Bastei-Veriag, Gustav H. Lůbbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach
V nakladatelství MoBa, spol. s r. o.
vychází:
Hedwiga Courths-Mahlerová -společenské romány
Silvia-Exklusiv-
královna milostných romancí
Dr. Stefan Frank - lékař z Polesí
Pouta lásky -
příběhy z rodinného života
G. F. Unger - jeho velké westerny
Jerry Cotton -
napínavé detektivní příběhy
John Sinclair - na stopě hrůzy
Zlatá růže - láska a diadém
Silvia-Romantic -
půlnoční román
Western-Bestseller -
hrdinové Západu
Vampýra - nebezpečné,
tajemné, erotické příběhy
Hedwiga Courths-Mahlerová-Extra -
nová řada společenských románů
Reg. zn. MK ČR 7417
Podávání novinových zásilek v SR
povoleno RPP, Bratislava,
pošta12, č. j. 397/94
BASTEI
MOBi
45

??

??

??

??